

Xe Bánh Rán

Contents

Xe Bánh Rán	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	6
5. Chương 5	9
6. Chương 6	10
7. Chương 7	12
8. Chương 8	14
9. Chương 9	16
10. Chương 10	18
11. Chương 11	21
12. Chương 12	23
13. Chương 13	25
14. Chương 14	27
15. Chương 15	29
16. Chương 16	32
17. Chương 17	33
18. Chương 18	36
19. Chương 19	38
20. Chương 20	40
21. Chương 21	42
22. Chương 22	44
23. Chương 23	46
24. Chương 24	49
25. Chương 25	51
26. Chương 26	53
27. Chương 27	55
28. Chương 28	57
29. Chương 29	59
30. Chương 30	61

Xe Bánh Rán

Giới thiệu

Thể loại: Song couple, hoa quý mùa mưa, vườn trường, điền văn, hiện đại, có H, HE. - ———- Con ông cháu cha chính

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xe-banh-ran>

1. Chương 1

Biên tập: Jane

“Nghe, nghe nói cậu thích con trai...”

Lục Lộ cởi khuy áo ra, tuột áo sơ mi trắng chất lượng không hề tốt xuống.

Doãn Lương đứng trước mặt cậu, vừa chơi bóng rổ xong, mồ hôi chảy đầy người.

“Tớ thích con trai.” Sau khi tan trường phòng học chỉ còn mỗi bọn họ, hắn tiện tay thấy bóng rổ xuống mặt đất, “Sao tớ chẳng biết nhỉ?”

Hắn xoay người định rời đi.

Lục Lộ gọi hắn lại: “Bố của cậu là thị trưởng có đúng không!”

Khốn kiếp, Doãn Lương ghét nhất là người khác nhắc đến chuyện bố hắn làm thị trưởng, bèn ngoái đầu lại.

“Xe bánh rán của mẹ tớ bị quản lí đô thị tịch thu, ba ngày rồi.” Lục Lộ cúi đầu, “Cầu xin cậu...”

Doãn Lương nhìn cậu chăm chăm: “Chỉ vì một chiếc xe tồi tàn mà đòi ngủ với người ta, đầu má cậu cũng quá rẻ tiền.”

Lục Lộ chưa mặc áo vào, xương quai xanh tinh tế cực kì nổi bật.

“Nếu như tớ là bố cậu, tớ sẽ đập chết cậu.” Doãn Lương giơ bóng rổ lên trước mặt, làm một động tác ném bóng, đóng sập cửa mà đi.

Bóng rổ nện vào người Lục Lộ, bịch một tiếng, lăn xuống dưới gầm bàn.

Cậu thều thào nói: “Tớ không có bố.”

Hoàng hôn ngã về phía tây, bầu trời ngoài cửa sổ dần phủ sắc đỏ tím.

Khoảng vài ngày sau, Doãn Lương bắt gặp Lục Lộ đang đứng chung với Hoàng Hải lớp tám, nhà cậu ta mở một ngân hàng tư nhân bí mật, cũng đã cấp bán cả siêu xe second-hand.

Khoảnh khắc chạm vai ngay trên hàng lang, Doãn Lương khom lưng hỏi Lục Lộ: “Xe bánh rán đã lấy về rồi, lòng tự trọng vẫn còn đó chứ?”

Lục Lộ chẳng lên tiếng, Hoàng Hải quẹo ra từ phòng giáo viên phía trước, trông thấy bóng lưng Doãn Lương, nhỏ giọng hỏi: “Thả thính được gì chưa, là thằng nhóc đó hả?”

Lục Lộ trợn trắng mắt: “Éo chịu đớp thính.”

“Tớ đã nói cái xe bánh rán của cậu chả được tích sự gì đâu.” Hoàng Hải choàng vai cậu, “Để tớ bán chiếc porsche giúp cậu nhá, đêm nay đến Jasmine phương nam uống rượu chứ?”

Lục Lộ lười biếng nhếch miệng: “Đi thôi.”

2. Chương 2

“Tiếp rượu à?”

Doãn Lương đứng trước mặt Lục Lộ, ngay băng ghế dài dưới tầng một Jasmine phương nam, tình cờ gặp.

Hoàng Hải vừa đi rửa tay, Lục Lộ chậm rãi đứng lên.

Trên bàn có vài đĩa hàu, hai chai Saga Bordeaux.

“Người kia đâu?” Doãn Lương hỏi.

Lục Lộ cúi đầu xuống.

“Ăn chút hàu sống đã tưởng mình là tầng lớp thượng lưu rồi à?”

Lục Lộ không lên tiếng.

“Chẳng phải có xe bánh rán sao, cút về nhà ăn bánh rán đi!”

Doãn Lương đẩy cậu một cái, giống hệt đẩy cục bông vậy, chưa hết giận, lại đẩy thêm cái nữa, đẩy thêm cái nữa nữa, đẩy đến nỗi Lục Lộ bỗng nhiên túm lấy tay hắn, hung hăng cắn mạnh lên gan bàn tay.

Là cắn thật, Doãn Lương đau đớn rút tay về: “Đậu má cậu là chó à!”

Lục Lộ dùng một đôi mắt đỏ bừng nhìn hấn chăm chăm.

Doãn Lương kiểm tra tay mình, vết cắn màu hồng.

“Nếu như cậu đồng ý, tớ sẽ không thể này...”

Khe khẽ, Lục Lộ nói.

“Hừ.” Doãn Lương cười trào phúng, “Đều là ngủ, với người kia hay với tớ thì khác nhau chỗ nào chứ...”

Hấn chợt khựng lại, có khác nhau chỗ nào không ta?

Lục Lộ trầm tư.

Doãn Lương đỏ mặt.

“Ê, bro.” Hoàng Hải trở về từ phòng vệ sinh, trông thấy Doãn Lương, bèn giả vờ quan sát đồng phục của hấn, “Cũng cao mét bảy à?” Sau đấy rất là ghen tuông hỏi Lục Lộ, “Sao đấy, cục cưng, cưng quen hả?”

Doãn Lương quay đầu bước đi, hấn ngại bấn.

Bố tổ sư, hấn siết chặt tay, gan bàn tay đau vãi.

“Đệt.” Hoàng Hải ngồi xuống, cầm lấy dao tách hào sống, “Sao cái thằng đó lại tới đây?”

Lục Lộ nhận dao từ trong tay cậu ta: “Nhóc Hải” Cậu tách hào ra giúp cậu ta, cười rất đậm, “Tìm gấp cho anh một chiếc xe bánh rán, đồ second-hand.”

Hoàng Hải nhìn cậu y chang nhìn quỷ.

Thịt mềm hấp dẫn, vị nước biển mặn chát, Lục Lộ liếm dao một chút: “Anh thấy ca này có hi vọng rồi đấy.”

3. Chương 3

Hoàng Hải đi về nhà, chợt trông thấy một chiếc xe bánh rán đỗ ven đường, ở trong lòng thủy tinh bản thủ có dán tấm bìa cứng: *Chuyển nhượng.*

Cậu ngẩng đầu, dừng xe bên ngoài tiệm mát xa chân, đọc bảng hiệu: “Cưng lại đến.”

Trùng hợp có một cô nàng đi tới, tóc dài, mang áo ngủ màu hồng, hút thuốc lá, liếc nhìn Hoàng Hải: “Học sinh hả? Xùy xùy xùy, đây không phải là chỗ cho con nít chơi.”

Hoàng Hải cực kì ghét người khác gọi cậu là con nít, thế là lập tức bày ra dáng vẻ thiếu gia độc đoán sở hữu ngân hàng tư nhân ngầm, chỉ vào xe bánh rán: “Của người nào?”

Cô nàng nhìn xe chốc lát, rồi nhìn cậu, cầm tàn thuốc chỉ trở tiệm mát xa.

Hoàng Hải đi vào cái chỗ quán lại đến ấy, mặt tiền vừa phải, có một người đàn ông thật cao xoay lưng về phía cậu, mái tóc vàng nhạt hơi dài, tấm lưng đầy hình xăm xanh đậm, hình xăm chính là khe suối Tùng Hải, hổ dữ xuống núi.

Hoàng Hải có chút sợ sệt, lập tức trừng mắt lên, nặn ra một chữ xuyên ở giữa trán, mỗi lần thuộc hạ của bố cậu đi đòi nợ đều y như vậy, cực kì hung dữ luôn. (*Chữ xuyên: 𠂇*)

“Ê, bỏ tèo.” Cậu gọi.

“Hổ dữ xuống núi” khề ngoái đầu, khuôn mặt giống hệt minh tinh, đôi mắt màu xanh nước biển.

Vãi chưởng, Hoàng Hải ọe, đậu má đào đâu ra xã hội đen đeo kính áp tròng vậy!

“Chiếc xe bánh rán ngoài kia, là của anh hả?”

“Hổ dữ xuống núi” gật đầu.

“Tôi muốn mua.” Hoàng Hải móc tiền ra khỏi ba lô, mấy đồng bạc lẻ lộn xộn, tổng cộng một ngàn tệ, ném lên trên quầy.

Anh trai kính áp tròng còn chẳng thèm nhìn: “Tôi không bán xe, đó là...”

“Cho anh thêm một ngàn nữa.” Hoàng Hải nhìn lên tủ bày hàng, chả có bút, bèn vớ đại thổi son fake, “Ngày mai gọi điện cho tôi.”

Nói xong, cậu vắn son môi ra, màu gì mà sến súa diêm dúa, viết số điện thoại lên cơ ngực xăm hình mặt trăng trắng bạc của anh trai kính áp tròng.

Còn sờ soạn chốc lát: “Cửa tiệm nhà ai, tha thu tỉ mỉ khiếp!”

Anh trai kính áp trùng sững sờ nhìn cậu.

Hoàng Hải ném thỏi son trở về tủ bày hàng, xoay người ra ngoài đẩy xe bánh rán đi.

Cô nàng đứng sau quầy kéo dài giọng hỏi: “Còn chụp hình nữa không, thưa ngài nghệ sĩ?”

Anh trai kính áp trùng vừa định nói chụp, di động nhét trong túi bỗng nhiên đổ chuông, gã nhận: “...Chiếc xe đó hết xài được rồi, tuần này tạm hoãn để đổi chủ đề đi... Tôi lỡ bán ra, hai ngàn... Nhân dân tệ.”

Lập tức nghe thấy đầu dây bên kia quát to một tiếng: “Chú có bị hâm không hả Địa Tạng?! Linh kiện nghệ thuật có giá khởi điểm chín trăm ngàn đô la, chú bán ra với giá hai ngàn tệ?!”

Anh trai kính áp trùng khẽ nhướng mày, kết thúc cuộc gọi.

Sau đấy dựng đứng điện thoại, chụp dãy số ghi bằng son môi trên ngực mình, up lên insta, kèm cap: *Naughty cat*.

Đó là một tài khoản cá nhân nổi tiếng của một nghệ thuật gia sở hữu ba mươi triệu fan hâm mộ, người sử dụng tên là Ksitigarbharaja, tên tiếng Trung: Địa Tạng.

4. Chương 4

Lục Lộ dừng xe bánh rán ngay trên đoạn đường Doãn Lương về nhà, Hoàng Hải lôi một cái tạp dề ra khỏi ba lô, đưa cho cậu.

“Sao vành mắt của cậu đen sì vậy?” Lục Lộ hỏi.

“Cũng chả biết đụng trúng ác quỷ phương nào.” Về mặt Hoàng Hải sắp chịu hết nổi, “Cứ đến nửa đêm lại có người gọi điện thoại cho tớ, đêm còn tiếng anh xì xa xì xồ!”

Lục Lộ mang tạp dề vào, cúi đầu nhìn hình vẽ: “Sao tự dưng lấy móng con chó thế?”

Tạp dề nhỏ màu vàng, ở giữa in hình cái móng corgi to đùng.

“Trai thẳng bây giờ thích kiểu này lắm, cute hột me.”

“Thật hả?” Lục Lộ khẽ liếc nhìn cậu, liếm môi một chút, “Trai thẳng các cậu đều ngây thơ như thế sao?”

“Mau thu lại biểu cảm dâm dê đó cho bố...” Hoàng Hải đẩy cậu, “Nếu không...”

“Đến rồi!” Lục Lộ xoay người, nháy mắt với Hoàng Hải, “Nhanh lên, ôm tớ, cái kiểu đặc biệt bá đạo ấy!”

“Tớ đi bây giờ ——” Hoàng Hải bất đắc dĩ, rất là ngả ngớn mà ôm lấy cậu.

“Kịch liệt thêm chút nữa.” Lục Lộ yêu cầu, “Điều bộ giống ép người ta làm gái điếm ấy, dùng sức ỨC HIẾP TỚ!”

“Kịch liệt thêm chút nữa 110 tới hốt đầu tớ mất!” Hoàng Hải cạ lời, nhưng tay vẫn miễn cưỡng nhắc cầm cậu lên.

Lục Lộ mỉm cười, nhướn lông mày xinh đẹp nhìn cậu ta, nhỏ giọng nói: “Giỏi lắm nhóc Hải, rất biết nắm bắt trọng điểm.”

Mặt Hoàng Hải lập tức đỏ lên: “Phần mẹ cậu đi, còn lắm mồm bố đi thật á...”

Bỗng nhiên, có người xông ra từ sau lưng Lục Lộ đẩy mạnh cậu, là Doãn Lương.

“Làm gì thế hả?” Mặt thiếu niên ấy đen sì.

Lục Lộ lập tức ngoan ngoãn cúi thấp đầu.

“Lại là mày.” Hoàng Hải vô cùng tận tụy với trò hề này, “Ông đây dạy dỗ người của mình, mắc mớ gì tới mày?”

Dạy dỗ người của mình, từng chữ một chữ cậu ta thốt ra Doãn Lương đều chẳng nghe lọt: “Không nhìn thấy cậu ấy chống cự hay sao?”

Đậu xanh rau má diếp cá rau dăm, Hoàng Hải gào thét ở trong lòng, đăm con mắt nào của đảng ấy thấy thằng nhóc kia chống cự?

Cậu ta dùng đầu ngón tay chọt chọt Doãn Lương, phun vài câu cục súc, rồi xoay đầu rời đi.

Bên cạnh xe bánh rán chỉ còn lại hai thiếu niên, một cao một thấp.

“Cảm... Cảm ơn.” Lục Lộ nhỏ giọng nói.

Doãn Lương rất khinh bỉ liếc cậu: “Chẳng phải được ăn hào sống rồi à, sao còn ra chỗ này làm gì?”

Lục Lộ mở bình gas: “Tớ... Không ở cùng cậu ta mà.”

Trong lòng Doãn Lương thoáng run rẩy.

Lục Lộ còn nói: “Mẹ tớ bị trặc chân, cần nghỉ ngơi.” Cậu múc một muôi bột, đổ vào mặt chảo, “Hai ngày nay phải để tớ buôn bán hộ.”

Đổ bột xong, Lục Lộ mới phát hiện cậu không diễn được trò này, dùng xẻng đảo qua đảo lại, đảo đến nỗi khiến bánh trở nên vô cùng thô thảm.

“Cậu... Nhà mở hàng bánh rán thật hả...”

Trái tim Lục Lộ đập thành thịch, đang muốn bịa lời giải thích, Doãn Lương đã giật lấy cái xẻng từ tay cậu, chẳng nói lời nào, bắt đầu tráng bánh giúp cậu.

Đôi bàn tay trông rất đẹp đẽ, Lục Lộ nhìn chốc lát, lập tức đỏ mặt.

Hai người lặng thinh.

“Cái hôm ấy...” Doãn Lương đột nhiên cất tiếng, “Cậu nói nếu như với tớ... Thì sẽ không thế này.”

Hoàng hôn vẫn ngả về phía tây, Lục Lộ ngược nhìn gò má hấn.

Chẳng biết có phải do bếp quá nóng hay không, khuôn mặt Doãn Lương cũng hơi ửng hồng.

“Với tớ... Là loại nào?” Hấn hỏi, vờ như mình đang nói chuyện phiếm.

Lục Lộ bỗng chốc mở to hai mắt.

Sau đó cúi đầu xuống, trộm cười ngây ngô.

Doãn Lương chờ mãi chả thấy đáp án, cánh tay cầm xẻng buông lỏng rồi căng cứng, căng cứng rồi buông lỏng.

Khẽ thôi, Lục Lộ nói rằng: “Lại chưa từng thử với cậu... Sao tớ biết được.”

Doãn Lương liền triệt để im lặng.

Mãi đến khi có một bác gái tản bộ đi ngang qua, đẩy cánh tay của hắn: “Nè chàng trai, suy nghĩ cái gì thế, bánh sắp cháy thành than rồi kìa!”

5. Chương 5

Hoàng Hải đứng ngoài cổng cứng lại đến, xác nhận tin nhắn trên điện thoại di động: *[Tầng hai rẽ phải phòng đầu tiên.]*

Cậu đi vào, cô nàng mặc áo ngủ hồng phấn lần trước trông thấy cậu, quen thuộc mà bắt chuyện.

Lên tầng rẽ phải, đứng trước cửa phòng đầu tiên, bên cạnh truyền tới tiếng động long trời lở đất, Hoàng Hải nghe năm giây, đỏ mặt.

Cậu vuốt thẳng tóc ra phía sau, cố gắng rặn hình chữ xuyên (), trợn hai mắt vắn cửa.

“Hồ dữ xuống núi” ngồi trên ghế sofa màu hồng lãng lợ, đang hút thuốc, vẫn là mắt xanh, buộc hờ mái tóc vàng lên đỉnh đầu, có mấy sợi rơi xuống, nói không rõ là thời thượng hay gợi cảm nữa.

Áo sơ mi trắng, cổ áo phanh lớn để lộ hết cơ ngực, hình xăm sơn thủy thoát ẩn thoát hiện, quần jean đầy xệ, là thời trang Nhật Bản, thêm cả một đôi bốt dài, chân gù thẳng vcl.

Hoàng Hải cảm thấy tròng mắt cũng chẳng trấn áp được gã, bèn móc một ngàn tệ ra khỏi ba lô, đưa qua: “Sao lại hẹn ở chỗ này, sào huyết của anh hả?”

Địa Tàng nhả một vòng khói: “Gần đây phải ở chỗ này làm việc.” Gã chẳng thèm nhận tiền, đứng lên, đánh giá toàn thân cậu, “Vóc dáng cậu rất khá.”

Được thể loại trai bao chân dài như anh trai kính áp tròng khen vóc dáng tốt, Hoàng Hải có chút tự luyện: “Tạm tạm thôi, mấy hôm nay chăm luyện khúc côn cầu.”

“Về chuyện trao đổi.” Địa Tàng dụi thuốc lá vào gạt tàn, “Tôi không cần số tiền này, cậu làm mẫu một cuộn phim giúp tôi là được.”

Xã hội đen, tiệm mát xa chân, cuộn phim... Hoàng Hải xù lông: “Đừng có mơ, đậu má tôi còn lứa tuổi học sinh!”

“Nhiều lớn rồi?”

“Mười bảy.” Hoàng Hải cảm thấy tự khai mình chưa thành niên thì nom hơi hèn, bèn bổ sung thêm, “Cuối năm mười tám.”

“Cậu yên tâm, không lộ mặt.” Địa Tàng lấy máy ảnh DSL ra khỏi túi đồ nghề, “Không cho chụp, vậy trả xe cho tôi.”

Hoàng Hải vừa phát hiện là chụp ảnh chứ không phải quay phim, thì đỡ sợ hơn: “Thế cũng éo được, xe lỡ dùng rồi, vả lại tôi cũng trả anh một ngàn đấy thôi, chỉ với chiếc xe bánh rán cùi của anh, còn bày đặt đòi hỏi hả?”

Địa Tàng khê liếc cậu: “Không chụp thì không chụp, con nít con nôi còn chưa nẩy nở, về nhà chơi đi.”

Lời này Hoàng Hải ghét nghe nhất: “Anh nói ai là con nít, nói ai chưa nẩy nở!”

Cậu ném ba lô xuống, tự nhận là rất đàn ông mà vạch áo ra, vai rộng, eo mi nhon, muốn cơ ngực có cơ ngực, muốn cơ liên sườn có cơ liên sườn, chính là vẫn hơi ngây ngô xiu xiu thôi, “Chờ thêm mấy năm nữa, đảm bảo chả kém anh đâu!”

Tách tách, Địa Tàng ấn nút chụp.

Trước mắt Hoàng Hải lóe sáng, một loại cảm giác xấu hổ như bị người khác xem trộm, lửa giận bùng cháy ngay: “Đậu má anh ——”

Cậu nhào tới cướp máy ảnh: “Không hổ danh là xã hội đen! Lưu manh mà bày đặt giả danh tri thức hả, chụp choẹt cái gì!”

Địa Tàng chỉnh chế độ chụp liên tục, hai người xô xô đẩy đẩy ngã xuống bàn mát xa, bảy giờ bên ngoài bỗng vang một tiếng ồn đinh tai nhức óc, tiếp theo cánh cửa lập tức bị đá văng, bảy tám người đàn ông xông vào phòng, ấn cả hai xuống hô to: “Cảnh sát đây! Càn quét tệ nạn!”

6. Chương 6

Đội ngồi xổm tê rần cả chân, mới đến phiên Hoàng Hải.

Hai người cậu và “hồ dũ xuống núi” bị túm cổ vào phòng nhỏ lập biên bản, trong phòng chẳng có cửa sổ, chỉ vón vện mỗi một cái bàn, ngoái đầu nhìn, cánh cửa đã đóng chặt rồi, từng vệt từng vệt trên khung cửa, tất cả đều là dấu vân tay máu me.

Hoàng Hải sờn tóc gáy, lập tức rên ngay: “Chú cảnh sát, cháu không phải... Cháu không có...”

Cảnh sát là một thanh niên trẻ hơn hai mươi tuổi, ngâm điều thuốc, ra hiệu bọn họ ngồi xuống: “Một trong hai người ai là bán dâm, ai là mua dâm?”

Hoàng Hải nước mắt lưng tròng.

“Mấy người bắt nhầm rồi.” Địa Tạng bắt chéo hai chân, tướng ngồi cũng rất chi lẳng lơ.

“Vậy anh giải thích thế nào về một ngàn tệ chơi dĩ này?” Cảnh sát chỉ vào xấp tiền giấy trên bàn, là mang về từ hiện trường.

“Hổng phải mà.” Hoàng Hải vội vàng, “Đó là tiền cháu mua xe ảnh!” (: *Ngoài xe cộ bình thường thì nó còn được hiểu như mấy chuyện phòng the, nên mua xe = mua cái gì tự hiểu.*)

“Mua xe?” Cảnh sát để lộ một nụ cười thấu hiểu, “Mới bây lớn đã đủ đốn đi đốt tiền hả mậy!”

Hoàng Hải chảy hết mồ hôi lạnh: “Xe thật á! Xe bánh rán! Một ngàn tiền đặt cọc một ngàn tiền trả nốt!”

Cảnh sát chả tin: “Xe bánh rán nạm vàng sang trọng như thế mà bán mỗi hai ngàn tệ? Được thôi, bán thế nào nói nghe coi.”

Địa Tạng ngồi đút tay vào túi quần, cổ áo sơ mi vốn đã mở rộng lắm rồi, vừa nghiêng người, lập tức lộ hết hàng.

Trước ngực là hình xăm khêu gợi: “Khi nào trả máy ảnh cho tôi?”

Cảnh sát xem xét, nghi ngờ bảo: “Đó là vật chứng, đang rửa trên lầu rồi.” Tiếp theo lời lẽ chính nghĩa mà nói, “Cài khuy áo vào!”

Hoàng Hải vừa nghe đến rửa hình, mặt chẳng còn chút máu, đần ***, rửa xong toàn là hình ảnh dâm dục của cậu thôi...

Địa Tạng ngả lưng trên ghế, cúi đầu quan sát cơ ngực của mình: “Lớn quá, cài không nổi.”

Hoàng Hải há mồm nhìn gã, trong lòng tự nhủ bro quả không hổ danh lẫn lộn chốn mafia, đúng là xịn xò.

Cảnh sát trẻ tức điên, nhìn gã đàn ông nhuộm tóc đeo kính áp tròng này, sắc mùi bóng lộn đều cáng, đang tính nổi giận, tổ kỹ thuật bỗng đưa xấp hình vào, khoảng mười tấm, ngoại trừ tấm thứ nhất, toàn bộ phía sau đều là thân thể lắc lư.

“Ô uế tục tũ!” Mặt cảnh sát trẻ đỏ chót, lập tức ném xấp hình tới trước mặt hai người, “Được rồi, bắt đầu lấy lời khai, từng bước từng bước một!”

Doãn Lương ra khỏi phòng làm việc của đội trưởng, cầm một biển số xe điện, mặt vô cảm nói: “Cảm ơn chú Lưu.”

“Có gì đâu, Tiểu Lương à.” Đội trưởng Lưu đi theo hắn, tha thiết tiến đến cổng, “Về nhà nhớ thay chú chào hỏi bố cháu nhé!”

“Nhất định rồi.” Doãn Lương vừa nghiêng đầu, bỗng trông thấy Hoàng Hải ngồi xổm dưới mặt đất, đang chùi đầu ngón tay dính đầy mực đỏ lên chân ghế, “Kia là...”

“À.” Đội trưởng Lưu nói, “Ban nãy vừa càn quét đường dây ngầm của tiệm mát xa chân xong, mấy thằng đó đều là khách làng chơi đấy.”

Doãn Lương ngây ngẩn cả người, bàn tay cầm biển số siết thật chặt, ngón tay bị mảnh sắt cửa đến đau đớn, nhưng hắn chẳng thèm để ý.

Hắn chỉ hận chính mình, ngày ấy tan học, Lục Lộ cầu xin hắn như thế, vì sao hắn không đáp ứng?

7. Chương 7

Lục Lộ ngồi bên đường cái, nhìn lúa hàng rong xung quanh đẩy xe chạy đến gà bay chó sủa.

“Ê, cậu kia!” Quản lý đô thị vùng gậy điện tới, “Bình tĩnh gồm nhĩ, tịch thu xe!”

Lục Lộ chanh sả đứng lên, khẽ hất cằm, bảo anh ta bước sang chỗ cậu, quản lý đô thị trông thấy dáng vẻ này, cũng chẳng giống bán bánh rán lắm, bèn nghe lời đi qua.

“Tôi cần dùng chiếc xe này, mỗi ngày phải đỗ ở đây.” Lục Lộ hơi hơi híp mắt, móc cả xấp một trăm tệ ra khỏi túi, kẹp bằng ngón trỏ và ngón giữa, đưa tới, “Cơ cấu tí.”

Nom bộ dạng này của cậu, hắn là vùng tiền quen thói rồi, cái xấp này ít nhất cũng năm ba ngàn, quản lý đô thị mon men lại gần cậu, thử liếc nhìn đồng nghiệp bên kia: “Giàu nứt đố đổ vách như vậy, bán bánh rán làm cái gì chứ...”

Tay thì len lén tiếp nhận ở trong bóng tối, ước lượng xong đút hết vào túi.

Hai người một trước một sau đi về, xa xa, chỉ thấy Doãn Lương chạy hết tốc lực qua bên này, vừa chạy vừa

kêu: “Mấy người ở đội nào, làm gì thế hả?!”

Thậm chí hắn còn ném cả ba lô, vóc dáng chơi bóng rổ cao ngất, tỏa ánh hào quang rực rỡ đầy trời, đẹp trai chết người.

Lục Lộ lập tức vực dậy phong độ, trọ chân ngã xuống mặt đất.

Quản lí đô thị thấy vậy, thăm nghĩ vừa cầm tiền của người ta, không đỡ thì khó coi quá, bèn lôi cậu dậy, mới lôi chứ chả đả động gì, Doãn Lương đã chạy tới trước mặt anh ta, túm lấy cổ áo nhắc bổng anh ta lên.

“Cậu làm gì vậy?!” Quản lí đô thị sợ hết hồn, “Cản trở người thi hành công vụ, coi chừng tôi bắt giữ cậu!”

Doãn Lương không nói nhảm với anh ta, lập tức giơ tay trái lên, cực kì ngang ngược.

Quản lí đô thị cứ ngỡ sắp bị đánh, nhắm tịt đôi mắt, kết quả trong tay đối phương lại là một biển số dành cho xe thô sơ màu xanh nhạt: 1818188.

“Cái số này.” Doãn Lương thoáng quan sát Lục Lộ nằm trên mặt đất, hung ác tàn nhẫn hỏi, “Cấp trên đã dặn dò gì chưa?”

“Dạ... Dặn dò rồi dặn dò rồi!” Quản lí đô thị sợ tới mặt mày xanh lét, dạo trưa có cuộc họp khẩn cấp tạm thời để thông báo, nếu ai dám động đến cái số này, kẻ đó lập tức cởi đồng phục cút xéo khỏi đây ngay.

Doãn Lương đẩy anh ta ra, xoay người đi đỡ Lục Lộ, cậu đang run, run rẩy dữ dội, bàn tay nắm chặt cùng một chỗ, nhanh chóng nép cả người vào, ngoan ngoãn như chim non vậy.

“Không sao chứ?”

Lục Lộ lắc đầu, dựa vào cánh tay hắn, chẳng dám buông ra.

Doãn Lương trông thấy bộ dạng đáng thương này của cậu, sức nhớ đến Hoàng Hải ngồi xổm ở đồn công an, trong lòng bỗng dấy lên ngọn lửa vô danh, ngoài miệng thì chua ngoa nói: “Cậu với cậu ta, là có ý đồ gì!”

“Hơ?” Lục Lộ ngẩng đầu, hơi hé miệng, đôi môi vừa đỏ vừa căng mọng.

Doãn Lương vội nhắm mắt: “Hai ngày nay cậu ta có tìm cậu không?”

Lục Lộ biết hắn đang hỏi Hoàng Hải, cảm thấy phải cho hắn thêm chút động lực, thế là đỏ mặt nói: “Có tìm... Mà tớ hồng đi.”

Doãn Lương nghe xong, ngực đều muốn nổ tung: “Thằng khốn đó!” Bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, hắn khó chịu hỏi, “Mỗi lần hai người làm...”

Lục Lộ chớp mắt nhìn hắn, rất ngoan ngoãn, rất thuần khiết.

Doãn Lương nói không nên lời, mà nếu không nói, lại sợ con người số khổ này chịu thiệt thòi: “Mỗi lần làm... Hai người đều mang ba con sói chứ?”

Lục Lộ phản ứng một chút, xác định rõ từ ngữ Doãn Lương vừa thốt ra, bằng chính đôi môi lạnh lùng gợi cảm kia, cậu thực sự xấu hổ đến run rẩy, thậm chí hưng phấn, không có cách nào tự kiềm chế.

8. Chương 8

Lục Lộ chậm rãi chớp chớp mắt, nói: “Không...”

Lông mày Doãn Lương lập tức nhíu lại, rất đáng sợ.

Lục Lộ vờ trưng dáng vẻ sợ sệt, giống như nai con mà lui về phía sau một bước.

Doãn Lương bắt được cánh tay cậu: “Hai người... Sao có thể không mang chứ!”

Lục Lộ ngây ngốc nhìn hắn: “Chỉ hôn, hôn môi... Cũng cần mang cái đó hở?”

Nói xong, ánh mắt cậu rơi xuống bờ môi Doãn Lương.

Phút chốc, sống lưng như bị điện giật, từ trái tim đến eo hông, Doãn Lương nuốt ngụm nước bọt: “Chỉ hôn... Các cậu chỉ... Hôn?”

“Ừm, ở phía sau lớp học.” Lục Lộ đỏ mặt, chẳng dám nhìn hắn, “Cậu ta nói muốn...”

Doãn Lương thấy cậu khẽ rũ đầu xuống, lộ ra xoáy tóc đáng yêu.

“Mấy lần?” Doãn Lương hỏi.

Rõ là được voi đòi tiên, đã biết họ không có làm, vẫn chưa chịu thỏa mãn, lại muốn biết đôi môi mềm ướt kia bị Hoàng Hải chạm vào mấy lần, tốt nhất chỉ nên một lần, tốt nhất lướt qua liền thôi...

“A?” Lục Lộ ngẩng mặt lên, cực kì mưu trí, hơi hé miệng ra, để đầu lưỡi nằm trên lợi, thoát ẩn thoát hiện.

Doãn Lương lập tức mắc câu ngay, lỗ mãng quan sát cái thứ ẩm ướt phần hồng kia.

“Không nhớ rõ...”

Doãn Lương nhú mày.

“Cậu sao vậy... Chắc mới một lần?” Lục Lộ nhẹ giọng hỏi, “Tính một lần hôn môi bình thường, hay là...”

“Đủ rồi!” Doãn Lương đột nhiên rống.

Lục Lộ thích nhất dáng vẻ này của hắn, ghen đến bực bội, không thể kìm nén nổi tính khí, trong đôi mắt hung dữ bặm trợn như thể có sao trời bị vỡ vụn, xen lẫn cơn giận, khiến cả người nóng hừng hực.

Tuổi trẻ xúc động, giữa hạ oi bức.

“Nè, bán cái bánh rán!” Có khách tới mua, là một bác gái đẩy xe đạp.

Lục Lộ lạt mềm buộc chặt giấy khỏi người Doãn Lương, đi bật bếp, đổ ít bột vào chảo, cái tay cầm xẻng có chút vụng về, đang lo lắng, một bàn tay lớn chợt nắm đề lên, lồng ngực nóng hổi dán chặt sau lưng.

Doãn Lương đỏ mặt, vì vừa mới chạy xong, Lục Lộ ở trong ngực hắn ngoái đầu lại, thụ sủng nhược kinh mím môi.

Doãn Lương chẳng hề nói gì.

Lục Lộ si ngốc nhìn hắn.

“Có muốn hành bả không?” Doãn Lương hỏi.

Hơi nóng phả trên lỗ tai Lục Lộ.

“Có muốn rau thơm không?”

Lục Lộ run nhè nhẹ.

“Cái kia...” Đôi má bác gái mua bánh đỏ chót nhìn chăm chăm hai người họ, lén lút gio điện thoại di động lên.

Lục Lộ cảm thấy bà muốn chụp ảnh, nắm bả vai khẽ đẩy Doãn Lương, để hấn tránh xa một chút.

Đúng lúc đèn trúng ngực của Doãn Lương, chỗ ấy dường như sắp hồng mất, hơi tê dại, loạn nhịp mất kiểm soát.

Lục Lộ bọc bánh rán lại, rất ngượng ngùng hỏi: “Biển số xe... Là được làm riêng sao?”

Doãn Lương sưng sờ: “Không phải.” Hấn vội bả chữa, “Dĩ nhiên không phải.”

Nhưng cũng chẳng nói rõ nguồn gốc thật là từ đâu.

Lục Lộ thu tiền, cất vào trong tạp dề nhỏ, bác gái kia kích động hỏi: “Mấy chàng trai ới, ngày nào các cậu cũng bán bánh rán ở đây sao?”

Lục Lộ ngoái đầu nhìn Doãn Lương.

“Đúng.” Tên kia mặt lạnh lùng, trả lời thay cậu.

9. Chương 9

“Vì chuẩn bị chiếc xe bánh rán cùn cho cậu, bố hi sinh quá nhiều!”

Trong điện thoại, Hoàng Hải gào thét.

“Chẳng phải chỉ tham quan đồn công an một vòng thôi sao?” Lục Lộ dùng bả vai kẹp điện thoại di động, đẩy xe bánh rán lên dốc, “Nhà cậu còn sợ mấy vụ này hả?”

“Quan trọng là đi với ai.” Hoàng Hải chửi mát, “Ngực còn lớn hơn cả bồ nhí của bố tớ đó, đậu má còn bảo tớ chịch anh ta nữa chứ, đệt!”

Lục Lộ cười khà khà: “Đúng rồi nhóc Hải, nếu như Doãn Lương hỏi cậu với tớ... có cái gì, thì cậu nhớ bảo mới hôn thôi nhé.”

Đầu dây bên kia yên tĩnh chốc lát, “Không được đâu.” Âm thanh Hoàng Hải nhỏ lại, có mùi lưu manh, “Cậu ngon lành cảnh đào như thế, chỉ hôn mỗi môi, tự dưng khiến bố như đồ bỏ đi ấy, ít nhiều gì cũng nên

ngủ một lần chứ?”

“Bớt bớt.” Lục Lộ trợn trắng mắt, “Người ta là con ngoan trò giỏi, nói không chắc còn chưa từng nắm tay mấy bạn nữ đâu, cậu chém quá đà, ngộ nhờ cậu ấy bài xích chuyện này, sẽ rời xa tớ ngay.”

“Cậu mới bớt í.” Hoàng Hải kháy cậu, “Chỉ với thái độ liều mạng vì cậu theo tớ lần trước, là cũng đủ lắm rồi, đã mắc vào bẫy của cậu, đừng bảo cậu từng ngủ với người khác, cho dù ngủ đến con rơi đầy đàn, cậu ta cũng xem cậu như thiếu nữ sa ngã mà giải cứu thôi!”

“Cậu muốn bị đập hả Hoàng Hải? Ai thêm sinh con với cậu!” Lục Lộ ngoài miệng hung dữ, khuôn mặt lại hơi ửng đỏ, khoe miệng cũng không tự chủ được mà cong lên.

“Ví dụ, ví dụ thôi hiểu không, tớ...” Hoàng Hải dừng chốc lát, “Thôi thôi chả thèm nghe cậu nói nữa, anh vưu bự gọi cho tớ rồi.”

“Ồ, bye.” Lục Lộ cúp điện thoại, trông thấy Doãn Lương đã đứng đằng trước rồi, chẳng riêng gì hắn, còn có một hàng đang chờ mua bánh rán, vừa quan sát, thấy dài mảnh mai đủ cả, toàn bộ đều là nữ.

Cậu âm thầm đẩy xe qua, ngại ngại ngừng ngừng không dám ngẩng đầu, sắp xếp quầy hàng xong, móc một cái tai nghe từ trong túi, đeo vào im lặng đứng đó.

Doãn Lương vừa tráng bánh vừa nhìn cậu: “Làm gì thế?”

“Cậu... Cậu nghe nhạc không?” Lục Lộ chia nửa đầu tai nghe cho hắn, “Nghe chung đi...”

Doãn Lương lạnh lùng, cả buổi trời, mới trằm mặc nghiêng vai, vươn đầu qua bên này.

Lục Lộ bèn đỏ mặt nhét tai nghe vào giúp hắn.

Tiếp theo, các cô bé đứng trước sạp bánh rán phát ra một trận hú hét nho nhỏ.

Vì vướng dây tai nghe, khoảng cách giữa hai người không xa, Lục Lộ ấn xuống bài hát nọ trên điện thoại di động.

“Gió nơi xa thổi bàn tay tôi, khuôn mặt tôi, mái tóc tôi, con tim tôi và đôi mắt tôi...”

Doãn Lương nhú mày, bản nhạc xưa, nhất thời chẳng nhớ nổi tên.

Tráng bánh, quét tương, rải rau thơm, buôn bán rất tốt, tốt đến nỗi khiến người ta kinh ngạc, xếp hàng

thật dài, tới tận đầu đường lặn.

“...Ồi——.” Tai nghe bỗng nhiên hát, “Người nói, người nói, nếu như chúng ta chẳng thể đến với nhau...”

Cái tay đập trứng gà của Doãn Lương khẽ run, lén lút liếc nhìn người bên cạnh, Lục Lộ đang cúi đầu khuấy bột, gió đêm thổi tóc mái mềm mại của cậu, để lộ cái trán xinh xắn.

Trái tim Doãn Lương âm thầm loạn nhịp.

Thành thịch, không dừng được.

Mãi đến khi bài hát kết thúc, sang bài hát tiếp theo, rồi lại sang một bài nữa, hần mới giả vờ thờ ơ hỏi: “Ê, mỗi lần nghe nhạc thì cậu quan tâm giai điệu hơn, hay là lời ca hơn?”

Lục Lộ nghiêng đầu, dùng mu bàn tay lau mồ hôi dưới quai hàm, rất đổi hồn nhiên ngây thơ: “Giai điệu, tớ hiếm khi chú ý lời ca lắm.”

Cậu cố ý đẩy.

“Ồ.” Doãn Lương lại chẳng phát hiện, sững sờ, có chút mất mát, còn có chút bực bội.

10. Chương 10

Thời điểm thu sập trời đã tối hẳn, đèn đường vẫn chưa sáng lên, chỉ có vài cửa hàng nhỏ gần đấy tỏa chút ánh đèn hiu hắt.

Tai nghe đã lấy xuống, Doãn Lương ngồi bên đường cái bấm điện thoại di động.

Lục Lộ đang dọn dẹp xe bánh rán, bật nhạc mở loa ngoài, là world.execute (me) của mili, hát đến một câu: *Nhập tham số dữ liệu của tôi vào, bắt đầu khởi tạo, thiếp lập thế giới mới dành cho chúng ta.*

Có lẽ là do màn đêm, có lẽ là do ánh sáng như thể vì sao xung quanh, Lục Lộ bỗng nhiên xúc động, hỏi Doãn Lương: “Tớ nhảy cho cậu xem nha?”

Doãn Lương chẳng coi là thật, khẽ nhún mày, dường như đang trò chuyện với người khác, không quá để ý đến cậu.

Lục Lộ đi tới, đứng ở trước mặt hẳn, theo nhịp điệu vui nhộn, vừa nhảy, vừa nhẹ nhàng cất tiếng hát:

Nếu tớ là một tập hợp điểm, vậy tớ sẽ trao cậu tọa độ của tớ.

Nếu tớ là một hình tròn, vậy tớ sẽ trao cậu chu vi của tớ.

Nếu tớ là một sóng sin, cậu có thể ngự trên tất cả tiếp tuyến của tớ.

Nếu tớ tiếp cận vô hạn, vậy cậu có thể trở thành giới hạn của tớ.

Bài hát bằng tiếng Anh, Lục Lộ hát cực kì tốt, thêm cả tứ chi mềm mại của cậu, lắc lư đầy non nớt, không thể nói là quá xuất sắc, nhưng rất chân thật.

Một thiếu niên, vì người mình yêu mến, nỗ lực hết thảy một cách chân thật.

Doãn Lương hơi kinh ngạc nhìn cậu, thông báo wechat vang ting ting liên hồi, hắn chưa cúi đầu xuống, mà lại vô tình hát theo:

Chuyển chiều dòng điện, từ một chiều thành hai chiều.

Che lấp tâm nhìn của tớ, khiến tớ hoa mắt chóng mặt.

Này, đôi ta có thể du hành, từ sau công nguyên đến trước công nguyên.

Và rồi hợp nhất với nhau, chẳng thể nào chia lìa.

Lục Lộ chảy mồ hôi, hốc mắt, khóe miệng sáng óng ánh, giống như được trát loại phấn nhũ xa hoa lãng phí nhất, lắc lư xương hông đến gần Doãn Lương:

Nếu tớ là một chú mèo mướp, vậy tớ sẽ kêu meo meo để cậu vui vẻ.

Nếu tớ là vị thần duy nhất, vậy cậu chính là bằng chứng về sự tồn tại của tớ...

Cậu đứng giữa hai chân đang tách ra của Doãn Lương, như thể sắp ngã vào lồng ngực hắn, hòa trong giai điệu thiếu trau chuốt, dưới ánh đèn đơn sơ, uốn lượn, run rẩy, sống động lại mờ mịt, giống hệt bọt bong bóng.

Doãn Lương vô thức vươn hai tay, đỡ lấy eo của cậu, muốn nắm giữ cậu, Lục Lộ bị kiềm trong đôi bàn tay lớn nóng bỏng hát vang:

Thay đổi giới tính của tớ, thành nữ hoặc nam.

Làm chuyện cậu mong muốn, từ sáng đến tối.

Thay đổi vai trò của tớ, thành S hoặc M. (S và M này ở trong cụm BDSM...)

Vậy chúng ta có thể cùng nhau, ngây ngất đắm chìm.

Âm nhạc vẫn còn tiếp tục, Lục Lộ đã ngừng nhảy, thở hổn hển, cúi đầu nhìn người đang nâng cậu lên.

Bong bóng vỡ, Doãn Lương lập tức rút tay về.

Lục Lộ cảm thấy chỉ thiếu một chút xú nữa thôi, vậy là lạt mềm buộc chặt nói: “Tớ từng thích cậu...”

Cậu nhục nhã che mặt lại: “Nhưng mà tớ sẽ không thể nữa, cảm ơn cậu... Đã bận rộn giúp tớ trông sạp bánh rán này...”

Doãn Lương đứng bật dậy: “Cậu nói cái gì?”

Lục Lộ lấy tay ra, sợ hãi nhìn hắn: “Tớ bắn...”

Doãn Lương yên lặng.

“Nào có xứng với cậu...”

Không, Doãn Lương nhanh chóng bắt được tay cậu, đang muốn mở miệng, đèn đường trên đỉnh đầu chợt sáng, chiếu rọi muôn nẻo đường dài, dấu giấc mộng có nồng nàn đến đâu cũng nên tỉnh rồi.

Thế nhưng Doãn Lương chẳng tình nguyện tỉnh: “Cậu không bắn, tớ không chê cậu, tớ...”

“Tiểu Lương?” Đột nhiên phía sau có người gọi, Doãn Lương buông tay ra.

Một người đàn ông rất cao ráo, tóc dài màu vàng được cột lỏng lẻo sau ót, đôi mắt xanh ngược ánh đèn, trong veo thấy đáy.

“Anh?” Doãn Lương kéo dài khoảng cách với Lục Lộ, để lộ xe bánh rán sau lưng.

Vừa nhìn thấy chiếc xe kia, mắt Địa Tạng bỗng chốc mở to.

11. Chương 11

Hoàng Hải đi theo Địa Tạng lên tầng hai của một căn biệt thự ngoại ô.

Vừa mới bước vào, Địa Tạng chợt hỏi: “Này, chiếc xe bánh rán tôi tặng cậu, cậu cho người khác rồi à?”

“Tặng cái gì mà tặng, tiền trao cháo múc rõ ràng nhá.” Hoàng Hải giơ hai đầu ngón tay lên với gã, “Hai ngàn lận!”

Hôm nay cậu mặc một bộ đồ thể thao, giày bata trắng, tay trái đeo vòng limited, vừa sạch sẽ, vừa năng động.

“Hôm qua tôi trông thấy một cậu nhóc rất dễ nhìn.” Địa Tạng dùng ánh mắt thưởng thức đánh giá cậu, “Đẩy chiếc xe kia đi bán đồ.”

“Ừa, bạn thân của tôi đó, xe mua cho cậu ấy.” Hoàng Hải chẳng hiểu ý tứ trong lời gã, “Nói chứ rốt cuộc anh tới tìm tôi làm cái gì, nếu bố tôi mà biết tôi đi theo xã hội đen thì đảm bảo cạo đầu bôi vôi thả trôi trên sông luôn á.”

Địa Tạng cởi áo khoác ra, ném lên ghế sofa: “Xe của tôi, cậu cho cậu ta?”

Cơ ngực cường tráng đối diện lộ ra, Hoàng Hải ngại ngần lén nhìn, bí mật thôi nha, trông gọi cảm quá trời.

“Tôi cũng nói thật với anh, chiếc xe kia bro của tôi cần dùng để cưa cẩm một tên ngốc.”

“Tên ngốc?”

“Anh đừng hỏi chi tiết mà, chút ít thủ đoạn thả thính thôi.”

Địa Tạng khề nhếch khóe miệng: “Chắc không phải là Doãn Lương đâu nhỉ?”

Hoàng Hải hú hồn, kinh ngạc mà nhìn gã chòng chọc: “Củ lạc giòn tan!”

“Đó là em trai kết nghĩa của tôi.” Địa Tạng lấy máy ảnh DSLR từ trong tủ âm tường, “Tôi rất thân với bố thằng nhóc.”

“Cái gì chứ, bố Doãn Lương là...” Hoàng Hải lùi một bước, “Ui đầu má, xã hội đen quá cmn phức tạp!”

Địa Tạng điều chỉnh tiêu cự, nháy hai phát liên tục.

“Anh tuyệt đối đừng nói chuyện này cho Doãn Lương biết.” Hoàng Hải luôn đối xử ngang ngược với gã, bấy giờ không thể không phục mà mềm mỏng, “Lục Lộ thích Doãn Lương hơn hai năm nay rồi, nếu giờ tôi mà phá đám, chắc chắn cậu ấy sẽ từng xẻo tôi liền!”

“Được thôi, cởi đồ ra.” Địa Tạng cười rất lịch lãm, “Lần trước đã nói, để tôi chụp hết một cuộn phim, thì có thể thương lượng bất cứ chuyện gì.”

“Mẹ kiếp anh...” Hoàng Hải giận nhưng chả dám chửi, quan sát xung quanh, phòng hút thuốc bình thường, có hai chiếc ghế sofa nhỏ màu ngà, “Chụp... chụp cũng được, cơ mà đừng cởi đồ, chỉ có phim heo mới làm thế...”

Địa Tạng giả vờ mất kiên nhẫn: “Không cởi thì thôi, cậu đi đi.”

“Ồ khoan... Khoan đã!” Hoàng Hải nghĩ tới nghĩ lui, trẻ ranh to xác thì cần gì ngược ngược chứ, trừng mắt, quyết tâm, cởi luôn.

Cậu vừa cởi, Địa Tạng vừa chụp, ống kính rất đơn thuần, ngoại trừ nghệ thuật thì chả có chút ý đồ dư thừa nào, tiếp theo gã đặt máy ảnh DSL xuống, đi sang tủ lạnh bê nửa quả dưa hấu ra.

Hoàng Hải trông thấy dưa hấu, mặt tái mét: “Không đúng, cái gì thế này, tôi vừa nhập môn thôi, anh còn bắt tôi dùng đạo cụ nữa hả?”

Địa Tạng cố ý chọc giận cậu: “Cậu là cảnh, dưa hấu mới là chính.”

Vô liêm sỉ... Hoàng Hải trợn mắt, cố gắng chịu đựng, Địa Tạng chỉnh lại tư thế tạo dáng cho cậu, thân thể trần truồng, hai tay bị đặt lên trên đầu, Hoàng Hải bỗng nhiên đỏ mặt, khom lưng trốn về phía sau: “Nè ngực anh, ngực anh đang đè tôi...”

Địa Tạng cúi đầu nhìn thử, buông cậu ra, tùy tiện tìm tờ báo, tiếng Anh, ném qua.

“Nằm trên ghế sofa, dưa hấu để ở giữa chân, nèn che chỗ nào thì che chỗ nấy, tờ báo thì che mặt đi.”

Hoàng Hải thăm mắng gã một trăm lẻ một lần, rốt cuộc vẫn ôm dưa hấu lạnh buốt mà ngoan ngoãn làm theo.

Bấm nút chụp, trên màn hình là làn da trẻ trung xinh đẹp, bởi vì bị lạnh, có một vùng chân lông cứ thít

chặt lại.

12. Chương 12

Hành lang trường học.

Hoàng Hải cầm cây chổi quét tước khu vực được phân, càng nhớ tới album đưa hấu khiêu dâm càng ức chế.

“Hồ dữ xuống núi” thao túng cậu như thể thao thúng mấy cô bé vậy, tuy rằng cuối cùng cho ra chất lượng hình ảnh không tệ, nhưng lại hại cậu cứ gặp ác mộng kì quái suốt đêm, mơ thấy mình bị vều bự đè, đưa hấu ướp lạnh nát bét, cả người dính đầy nước, khiến hôm nay cậu muốn chạy vào nhà vệ sinh mãi.

Đúng lúc đang bực bội, Doãn Lương đeo ba lô lướt qua, vừa mới trông thấy cậu, đã tàn nhẫn liếc mắt.

Cơn tức giận của Hoàng Hải lập tức bùng nổ, cũng chính vì Lục Lộ thích thằng nhóc này, nên cậu mới phải chụp choẹt loại ảnh mất mặt kia.

“Ê ê ê, bộ không nhìn thấy ông đây đang quét rác hả?” Cậu cầm cây chổi thọc chân Doãn Lương, “Mày mù à!”

Doãn Lương cũng chướng mắt cậu, đã chiếm đoạt Lục Lộ còn dám đi chịch xã giao bên ngoài: “Hoàng Hải, đồ dơ bẩn thì đừng quét rác, quét không sạch đâu.”

Á đù! Hoàng Hải dùng phát ném chổi cái véo, túm chặt cổ áo hắn: “Đậu má mày nói ai bẩn?”

Cậu dữ dần trợn mắt, trong lòng lại liên tục lẩm bẩm, con ghê kia kể chuyện cậu và “hồ dữ xuống núi” chụp hình cho thằng đểu này nghe sao? Bố tổ sư chơi gì kì vậy!

“Cậu không bẩn?” Doãn Lương cao hơn cậu vài centimet, chẳng cần phải rướn cổ lên, rũ mắt, nhìn cậu y hệt nhìn sâu bọ, “Đừng tưởng rằng chưa ai biết chuyện cậu bị bắt vào đồn công an.”

Bùm, Hoàng Hải đỏ mặt.

“Tôi không nói cho Lục Lộ, sợ cậu ấy khó chịu.”

“Lục Lộ?” Hoàng Hải hừ lạnh, “Rõ ràng mày cũng thấy Lục Lộ theo tao rồi, trong lòng bức bối, còn bày đặt giả vờ làm người đứng đắn!”

“Cái gì mà theo cậu rồi?” Doãn Lương cười, chế nhạo cậu, “Mới hôn môi mà đã tính là theo cậu à?”

Hoàng Hải cắn răng, hôm qua ôm cục tức, giờ còn gặp thằng nhóc Doãn Lương thái độ lồi lõm này, loạn tung phèo dồn hết lên não, cậu cười nham hiểm: “Mày ra ngoài nghe ngóng một chút, anh Hải đây chơi người, có chuyện chỉ hôn môi sao?”

Doãn Lương sững sốt.

“Tao giúp em lấy chiếc xe bánh rán từ chỗ quản lí đô thị.” Hoàng Hải chồm tới bên tai Doãn Lương, giảm âm thanh xuống, “Ít nhiều gì cũng phải ngủ với tao ba năm để trả nợ chứ?”

Doãn Lương đột nhiên đẩy cậu ra.

Bực kìa, Hoàng Hải hả hê liếm môi: “Có khi... Không chỉ ba năm thôi đâu.”

Doãn Lương nắm chặt cổ áo của cậu, giờ nắm đấm lên: “Cậu nói vậy!”

Rõ ràng Lục Lộ bảo bọn họ chỉ chạm nhẹ môi, ở phía sau trường học, chẳng lẽ cậu ấy... Lừa mình ư?

Hoàng Hải chả buồn đếm xỉa, ai thèm quan tâm ngày mai Lục Lộ sẽ trừng trị cậu thế nào chứ, hôm nay cứ ba xạo cho sướng cái mồm đã: “Ai nói với mày tao và em mới hôn nhau, Lục Lộ hả?”

Mắt Doãn Lương đỏ lên, chẳng biết là phẫn nộ, hay là đau lòng nữa.

“Nếu như chỉ hôn hít, làm sao tao biết bên phía dưới ngực trái của em có nốt ruồi nhỏ chứ?”

Doãn Lương gian nan nhúc nhích hầu kết, dường như có chỗ nào đang vỡ vụn trong tim.

“Lần đầu trả nợ, ở nhà trọ, em ôm tao khóc lóc, cầu xin tao nhẹ chút.”

Doãn Lương dùng sức siết chặt nắm đấm.

“Nè bro, chẳng phải lúc em muốn theo mày, mày lại hất hủi em sao?” Hoàng Hải xấu xa tặc lưỡi, “Thế nào, đã hối hận chưa?”

Sắc mặt Doãn Lương tái xanh, giữa lông mày nhíu chặt, xoay người chạy xuống cầu thang.

Hoàng Hải nhặt chổi lên, đột nhiên sau lưng rét sun vùi, chưa gì đã thấy được cảnh tượng ngày mai Lục Lộ

ấn cậu xuống mặt đất đánh đến rằng môi lẫn lộn rồi...

Cậu buồn bực, nghĩ tới nghĩ lui, bèn rút điện thoại ra bấm dãy số của “hồ dữ xuống núi.”

Sự tình này, chỉ có thể lảm nhảm cùng tên kia một chút thôi.

13. Chương 13

Doãn Lương đẩy xe bánh rán cho Lục Lộ, đẩy từ cổng phía Nam của văn phòng chính phủ đến toà nhà thị trưởng được canh phòng nghiêm ngặt.

Dừng xe phía dưới, Doãn Lương đi mở cửa, Lục Lộ nhìn bóng lưng cao ngất của hắn, chợt có linh cảm xấu.

“Doãn Lương.” Cậu khẽ gọi, sợ hãi, “Không mở quây thì không được đâu, phải kiểm tiền...”

Doãn Lương thấy rõ cậu muốn chạy trốn, xoay người giữ chặt lấy cổ tay cậu, rất dùng sức, có chút hung dữ: “Chỉ hỏi cậu hai câu thôi.”

Lục Lộ bị hắn lôi vào, nhà thị trưởng, chẳng lớn lắm, trang hoàng cũng rất đơn giản, Lục Lộ lại giả vờ sợ hãi, hết nhìn bên trái rồi nhìn bên phải: “Nhà cậu rộng quá à, có cả tầng hai nữa nè.”

Doãn Lương dẫn cậu lên lầu, tới phòng riêng của mình, đóng cửa lại, suy nghĩ chốc lát, đột nhiên lách cách khóa cửa trong.

Lục Lộ phát hiện cửa bị khóa, lén lút, trượt hấu kết một chút.

Đây là căn phòng dành cho nam, lấy ánh sáng rất tốt, có ti vi có bàn học, Lục Lộ chớp mắt, trông thấy giường của Doãn Lương, ga trải giường màu xanh nước biển, vô cùng sạch sẽ.

“Ngồi.” Doãn Lương nói.

Lục Lộ ngồi xuống mép giường.

Doãn Lương không ngờ cậu sẽ đặt mông trên giường, cũng chẳng nói gì, dời cái ghế sang đối diện cậu, nghiêm túc nhìn cậu.

Lục Lộ nào dám nhìn thẳng hắn, đẹp trai phong độ như vậy, tim muốn nhảy thót khỏi lồng ngực, họ cách nhau rất gần, đầu gối kề đầu gối, trước mắt chỉ có đối phương, như thể một giây sau sẽ lao vào ôm thật

chặt vậy.

Doãn Lương mở miệng: “Cậu và Hoàng Hải...”

Lục Lộ sững sờ, bỗng nhiên khản trương, cậu ấy phát hiện rồi sao? Cậu và Hoàng Hải không phải mối quan hệ đó, toàn là lừa cậu ấy thôi.

Doãn Lương suy nghĩ một chút, đổi cách nói: “Cậu vẫn chưa nói thật với tớ, đúng không?”

Lục Lộ chợt mở to hai mắt.

“Vì sao phải gạt tớ?”

“Doãn, Doãn Lương cậu nghe tớ giải thích...”

Lời này vừa nói ra, chính là thừa nhận nói dối, những điều Hoàng Hải kể, ngoại trừ việc hôn môi, cả lần đầu tiên vào nhà khách, tất cả đều là sự thật!

“Thế mà cậu dám gạt tớ!”

Lục Lộ luống cuống, hoảng hốt, bèn khai thật: “Bởi... Bởi vì tớ quá thích cậu thôi!”

Dứt lời, lại lấy mu bàn tay bịt miệng, nhút nhát đến đáng thương.

Doãn Lương chẳng mấy may đỏ mặt, hẳn đã sớm biết, thằng nhóc nhà nghèo này thích mình, dùng một phương thức đầy thiếu sót, một loại khát khao hèn mọn, khiến lòng hắn cứ rối bời, càng lún càng sâu.

Thậm chí còn tràn đầy ghen tuông truy cứu vấn đề vô liêm sỉ này: “Rốt cuộc các cậu từng làm mấy lần?”

“Hử?” Lục Lộ sững sờ, khẽ chớp mắt.

“Cả hai...” Doãn Lương hít sâu, “Làm... Loại chuyện đó, tổng cộng mấy lần?”

Lục Lộ lập tức thông suốt ngay, cậu dùng bất biến ứng vạn biến: “Đừng hỏi nữa, cầu xin cậu...”

Doãn Lương nhìn chằm chằm cái cổ trắng nõn của cậu, chậm rãi vươn tay.

Lục Lộ hơi hơi rụt về phía sau, bàn tay chơi bóng rổ rộng lớn cầm cúc áo sơ mi trắng của cậu, cởi một chiếc, rồi lại một chiếc.

Lục Lộ hoàn toàn chẳng biết hấn muốn làm gì, cũng chẳng biết nên mong đợi điều gì, miệng đắng lưỡi khô.

Xuống chút nữa, dường như Doãn Lương hơi do dự, bèn lấy tay dỡ cổ áo, kéo xuống phía dưới, để lộ lồng ngực mỏng manh, núm vú nhỏ nhắn màu hồng, hấn cương quyết duỗi tay vào trong, khẽ gảy nó.

Toàn thân Lục Lộ run lấy bầy, vội vàng cắn môi, muốn trốn, lại sợ trốn rồi, Doãn Lương sẽ rụt trở về, xem như phép khích tướng đi, cậu dùng lực đẩy hấn, khẽ khàng gọi bên tai hấn: “Không được!”

Có lẽ là trong tiềm thức của mỗi người đàn ông đều có ham muốn chinh phục, đầu Doãn Lương nóng lên, hoàn toàn bị kích động, một tay nắm chặt bờ vai cậu, một tay bắt lấy cổ tay cậu, đột nhiên dùng sức, đè cậu xuống.

Chỗ ấy là giường, ga giường màu xanh nước biển.

14. Chương 14

Không có nốt ruồi, nhũ hoa màu hồng nhạt, sạch sẽ.

Doãn Lương ngưng ngẩn, Lục Lộ thừa cơ tránh thoát khỏi hấn, nhảy xuống giường.

Cậu không muốn như vậy, còn chưa trao nhau cái ôm đàng hoàng nào, đã làm chuyện dâm ô với người thương ngay.

Doãn Lương sững sờ trên giường, ý thức được bản thân vừa làm cái gì một cậu con trai, kinh ngạc che miệng lại.

Lục Lộ đành phải giả vờ sợ hãi, tựa lưng vào cửa, ôm lấy ngực mình, nhỏ giọng nói: “Tớ, tớ muốn về nhà...”

Cậu càng như thế, Doãn Lương càng không muốn để cho cậu về: “Tại sao lúc cậu và Hoàng Hải ở chung, thì lại cam tâm tình nguyện?”

“Chuyện ấy...” Lục Lộ cắn môi, trong lòng mắng Hoàng Hải máu chó đầy đầu, “Chẳng hề giống nhau.”

“Chẳng giống chỗ nào?” Doãn Lương đi về phía cậu, “Đều là đàn ông, cậu ta làm được, còn tớ thì không được à?”

“Không phải là làm được.” Thực tình Lục Lộ hơi sợ hấn rồi, lo lắng mà nhìn hấn, “Cậu có thể... làm bất cứ thứ gì với tớ, nhưng đừng nên... Giống như thế này.”

Trong tích tắc, trái tim Doãn Lương nóng lên, nóng đến độ muốn thiêu cháy cả lồng ngực, ngay trên cánh cửa kia, giữa khoảng cách chật hẹp, hấn dùng lực ôm chầm Lục Lộ, chặt chẽ như thể muốn cướp đoạt cậu, để cậu không còn chỗ trốn tránh.

Lục Lộ nhỏ giọng thét lên, mềm mại sa vào ngực hấn, cậu vẫn luôn ngóng trông cái chốn này, nhịp tim dồn dập tới mức cả thế giới đều có thể nghe thấy.

Lúng túng quá, xấu hổ quá, choáng váng luôn rồi.

Hai người căng thẳng nhắm mắt lại, cánh tay cứng đến phát đau, hô hấp hỗn loạn, da dẻ nóng rực, giống hệt bị sốt vậy.

Lục Lộ đẩy Doãn Lương ra trước, cúi đầu gài cúc áo, Doãn Lương lại bắt lấy cổ tay cậu, một lần nữa, vén nơi đó lên, thật sự không có nốt ruồi, Hoàng Hải lừa hấn, thằng mất dạy!

“Thứ bảy.” Hấn cầm cúc áo Lục Lộ, giúp cậu gài ngay ngắn từng chiếc một, “Nghỉ bán một hôm được chứ?”

Lục Lộ kinh ngạc bởi sự dịu dàng của hấn, trái tim muốn tan chảy, chẳng biết nên làm sao.

“Tự mình ra bờ biển.” Doãn Lương xoa xoa mái tóc cậu, “Tớ mua kẹo bông gòn cho cậu, mua cả vỏ ốc, kẹo que, còn có... Hoa hồng nữa.”

Lục Lộ hơi há hốc mồm, bàng hoàng nhìn hấn, tình cảm chưa bao giờ đặt sai chỗ, đây chính là người mà cậu hằng mong ngóng, nghìn vàng không đổi: “Doãn Lương... Đừng bảo cậu gạt tớ chứ?”

“Không gạt cậu.” Doãn Lương mở khóa cửa.

“Cho dù tớ và Hoàng Hải...” Lục Lộ run giọng.

“Cho dù cậu và Hoàng Hải có từng làm đi chăng nữa.” Doãn Lương nghiêm túc nói, “Tớ vẫn thích cậu.”

Lần này, là tự Lục Lộ bỏ nhào vào lồng ngực hấn, cuối cùng cậu cũng dám, dám liều lĩnh nói với người mình thâm mến lâu thật lâu: “Tớ thực sự rất thích cậu, dẫu coi như lừa gạt, cũng muốn ở bên cạnh cậu!”

Doãn Lương chẳng nghe hiểu ẩn ý trong lời nói ấy, nắm chặt bờ vai của cậu, giúp cậu vén tóc mai lên: “Đi, mở quây thôi.”

Hai người rời khỏi phòng, xuống cầu thang, chạm mặt một người đứng ở cửa phòng khách tầng một, hơn ba mươi tuổi, đeo mắt kiếng gọng vàng, nghiêm túc quan sát Lục Lộ: “Tiểu Lương, mang bạn học về nhà chơi à?”

Doãn Lương hoàn toàn phớt lờ đối phương, kéo Lục Lộ đi ra ngoài.

Lục Lộ cảm thấy người kia dùng một loại ánh mắt quái gở nhìn mình, bèn hỏi Doãn Lương: “Chú ấy là ai vậy?”

Doãn Lương đẩy xe bánh rán, lạnh lùng nói: “Thư kí của bố tớ.”

Bán xong bánh rán trở về nhà, đã hơn tám giờ, Lục Lộ tắm rửa sạch sẽ, khoác áo ngủ tơ lụa ngồi trên ghế sofa, gọi điện cho Hoàng Hải.

Đợi cả buổi bên kia mới chịu nhận, rõ là chả dám hô hấp nữa: “Alo, Lục, Lục Lộ hử...”

“Nhóc Hải.” Lục Lộ nghịch móc điện thoại đính bằng ngọc bích, “Nghe bảo chúng ta từng phịch nhau mấy lần, dưới đầu nhũ bên trái của anh còn có nốt ruồi hử?”

“Đệt.” Hoàng Hải lập tức chịu thua, “Anh Lục, cục cưng Lục, ông nội Lục! Bạn thân ơi tớ sai rồi, con ghé kia không làm gì cậu chứ?”

“Bớt nói nhảm, lập tức tới đây cho anh, hai mươi phút.” Dứt lời, Lục Lộ cúp điện thoại cái rụp.

15. Chương 15

Hoàng Hải đón xe đến biệt thự nhà Lục Lộ, vừa vào cửa liền bị xách cổ áo lôi lên ghế sofa.

Lục Lộ ấn cậu xuống, đứng nhìn từ trên cao: “Nói đi, giờ muốn bị đập, hay muốn bị thọc lét?”

Hoàng Hải rật một bộ ăn năn hối cải: “Lộ cưng, tớ sai rồi, thằng đó đánh cậu hay mắng cậu thế?”

Đều không có.

Được ôm ấp, gỡ cúc áo, còn tỏ tình rồi, nhưng Lục Lộ sẽ không nói những điều này.

“Cậu ấy nổi nóng với tớ, nói tớ lừa cậu ấy, sợ hãi quá, suýt chút nữa khai hết ngọn nguồn về xe bánh rán luôn.”

“Đệt.” Hoàng Hải ngẩng đầu nhìn cậu, hai tay lấy lòng mà ôm eo của cậu, “Do tớ bị thằng đó chọc tức trước, sơ ý lỡ miệng.”

Lục Lộ hất tay cậu ra, dữ tợn ngồi lên đùi cậu: “Lần sau hạn chế nói mấy chuyện thiếu muối này, nếu lỡ trở thành sự thật, đều là anh em cả, lộ tẩy rồi thì biết tính sao?”

“Thì thành bro giống cậu luôn chứ sao, bắt cậu ta cầm thuốc xin rượu ngon đến làm phí bảo kê!”

Lục Lộ khê lườm cậu, nhẹ nhàng nở nụ cười.

“Nè tớ bảo.” Hoàng Hải mặt dâm nháy mắt với cậu, “Tớ cũng đã bốc phét đến mức đấy rồi, bộ cậu ta không thèm nói mấy lời như... Kiểm tra thân thể giúp cậu luôn à?”

“Phấn.” Khuôn mặt Lục Lộ hơi ửng hồng, “Chỉ với trí nhớ rờm của cậu, còn bày đặt láo toét ở dưới vú trái của tớ có hột nốt ruồi!”

“Hong có hả?” Hoàng Hải nhíu mày, muốn cởi áo ngủ của cậu, “Đợt hai tụi mình đi bơi...”

“Sờ chỗ nào thế?” Lục Lộ đẩy cậu, “Là bên phải!”

“Bên phải?” Hoàng Hải trợn to hai mắt, “Vãi lúa, vậy chẳng phải cậu ta sẽ biết tớ bốc phét ư?”

Nói xong, cậu duỗi tay vớ lấy cây bút trên bàn trà, Lục Lộ thấy cậu mở nắp bút ra, có linh cảm xấu: “Làm trò gì đấy?”

“Giờ tớ vẽ nốt ruồi bên trái cho cậu.” Hoàng Hải nghiêm túc nói, “Ngày mai nhớ để cậu ta nhìn.”

“Vẽ cái củ lìn chứ vẽ!” Lục Lộ nhảy xuống từ trên chân cậu, xắn tay áo, “Tớ thấy không đánh cậu một trận, cậu lại muốn làm má thiên hạ bà nội thiên nhiên luôn rồi!”

Hoàng Hải sợ cậu lắm, trèo qua ghế sofa chìa ngòi bút về phía cậu: “Tớ vì cậu, phải chấp nhận chụp ảnh khiêu dâm, cậu cho tớ vẽ nốt ruồi thì khó khăn đến thế hả?”

Lục Lộ sững sốt: “Ảnh khiêu dâm?”

Hoàng Hải kể hết chuyện anh vếu bự, móc điện thoại di động ra khỏi túi quần, bấm album ảnh đưa cậu xem: “Anh ta dẫn tớ tới biệt thự, hí hoáy cả buổi trời, mà mới được một phần ba.”

Lục Lộ xem album, năm mươi, sáu mươi tám, tất cả đều là trần truồng, mặc dù chưa chụp trúng mặt,

nhưng cơ bụng này xương quai xanh này, vừa nhìn là biết Hoàng Hải ngay.

“Xã hội đen?” Về mặt cậu dần nghiêm nghị.

“Ừa.” Hoàng Hải rất một bộ đau khổ chịu nhục thay bạn bè, “Nhất định phải chụp hình tở, theo sau mông tở lâu thật lâu, nếu chẳng phải vì bảo vệ cậu, còn lâu tở mới đồng ý.”

“Nhóc Hải.” Lục Lộ xem đi xem lại album chốc lát, nhìn kiểu gì cũng không thấy tình sắc, ngoại trừ cảm giác giàu nghệ thuật, thì chỉ đong đầy trù mền rõ rệt, “Thằng cha này... Có khả năng hứng thú với cậu.”

“Hử?” Hoàng Hải choáng váng.

“Ngoài chụp ảnh ra, hai người còn làm gì nữa?”

“Cũng hồng, hồng làm gì hết...” Hoàng Hải hơi ngơ ngác, “Chỉ gọi điện thoại nhắn tin wechat, ăn cơm chung, thỉnh thoảng đi xem phim...” Dứt lời chính cậu cũng kinh ngạc, “Đậu má sao nghe hơi giống... Yêu đương thế?”

Lục Lộ im lặng: “Cậu hỏi ai?”

“Móa, do ngày nào cậu cũng dính chung một chỗ với Doãn Lương, tở rảnh rồi sinh nông nổi, mới...”

“Xem phim mấy lần?”

“Cũng chỉ... Năm sáu bảy tám chín mười lần gì đó.”

Lục Lộ thở dài một hơi: “Nên vào khách sạn.”

“Không không không phải chứ.” Hoàng Hải thật sự sợ rồi, “Cậu, cậu có thể khẳng định anh ta là... Giới tính kia ư?”

“Dù sao mắng cậu cậu cũng chả thông.” Lục Lộ trả điện thoại di động lại cho cậu, “Xã hội đen, trong tay còn có hình của cậu, hết cứu thật rồi, cho chịch một lần để giữ mạng cùi đi.”

Phịch, Hoàng Hải nghe thấy âm thanh bản thân quỳ xuống đất.

16. Chương 16

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Địa Tạng mở cửa, Hoàng Hải đứng bên ngoài.

“Sao lại đến giờ này, bộ không đi học hả?” Địa Tạng xem đồng hồ, hai giờ rưỡi chiều.

Hoàng Hải vào nhà, mở tủ giày ra, hai đôi dép lê có một đôi của cậu: “Cúp, chưa tỉnh tâm được.”

“Tặng em cái này.” Địa Tạng móc một cái chìa khóa từ trong túi, đưa cho cậu, “Lần sau cúp học không biết đi đâu thì cứ tới bất cứ lúc nào.”

Hoàng Hải nhìn thử, là chìa khóa biệt thự, buộc một cái móc khóa bằng kim loại, mặt nạ quỷ Hòa Phong, lật qua, có hai chữ Hoàng Hải nho nhỏ.

Quá đáng lắm luôn.

Đáng nhẽ bụng đã nóng nảy lắm rồi, hiện tại càng nóng nảy hơn.

“Mua ở đâu vậy?” Hoàng Hải vừa định phỉ nhổ hai câu, Địa Tạng lại nói, “Tôi làm đấy, thích không?”

Hoàng Hải hơi sững sờ.

Thời đại này, bạn gái tặng quà handmade còn hiếm có khó tìm, chứ đừng bảo là ông anh đầy tha thu đeo kính áp tròng này.

Rõ ràng khoái vãi chưởng luôn, nhưng Hoàng Hải vẫn cố tình đáp trả cục cằn: “Hừ, tạm được.”

Phòng khách bên kia tối om, cậu hỏi, “Ban ngày ban mặt mà kéo rèm cửa làm gì?”

Địa Tạng mở tủ lạnh lấy ra hai chai nước, đưa vị buổi khoái khẩu cho cậu: “Xem phim.”

Hoàng Hải hơi hơi giận lẫy, có phim hay mà không hẹn cậu: “Tội gì không ra rạp cho tiện?”

“Phim cấm.”

“Vãi?” Hoàng Hải thấy hứng thú, lê dép chạy vụt qua, “Mau để bỏ tèo thưởng thức một chút!”

Địa Tạng đi theo sau, ngồi xuống ghế sofa cạnh cậu.

Màn hình đen thui vang âm thanh xình xịch, toàn là đồng bào mặc kiểu áo Tôn Trung Sơn xanh lam, Hoàng Hải nhú mày: “Cái quái gì đây?”

“Antonioni, «Trung Quốc», 1972.” Địa Tạng bảo, “Xem lại mấy lần, tìm kiếm linh cảm.”

Hoàng Hải trợn trắng mắt, cảm thấy có lẽ mình bị Lục Lộ đầu độc hại não rồi: “Mẹ kiếp tôi còn tưởng rằng...”

“Tưởng rằng cái gì?” Địa Tạng nghiêng người sang chỗ cậu, toàn thân vương mùi nước hoa.

Trái tim Hoàng Hải bắt đầu loạn nhịp, vừa đỏ mặt vừa muốn chửi người, lòng dạ rối bời, nên lỡ miệng nói: “Thì bộ phim tên gì mà cô mi dô nêm á kìa...”

Địa Tạng chột phản ứng: “Call me by your name? Tôi có.”

Nói xong, gã bắt đầu đổi phim.

Hoàng Hải quan sát thất lửng quyền rũ cùng cặp chân dài thẳng tắp của gã, chẳng rõ vì sao, trong lòng bàn tay dần ứa mồ hôi.

Phim bắt đầu chiếu, hai chàng trai ngoại quốc anh nhìn em em nhìn anh, Hoàng Hải chẳng thể nào tự nhiên nổi, ngồi trên ghế sofa ọt ọt tới ọt lui, bỗng nhiên, Địa Tạng duỗi cánh tay sang, hẳn là có ý để cậu tựa vào.

Hoàng Hải nuốt ngụm nước bọt, bộ phim này, ánh sáng này, tư thế này, Lục Lộ nói không sai, cậu đã trúng chiêu của thằng cha này, cơ mà tiền khách sạn thì tuyệt đối phải tiết kiệm...

Nghĩ đến điều đó, ánh mắt cậu vô thức trượt dần, rơi vào cơ ngực lớn của Địa Tạng, khuy áo vẫn chưa gỡ, sóng lớn mãnh liệt, khiến cậu quáng mắt.

Địa Tạng nương theo ánh mắt của cậu nhìn xuống, khẽ bật cười, chộp lấy tay cậu, vô cùng hào phóng, đặt lên trên bộ ngực mình.

Vừa nóng, vừa rắn, vừa căng, cả buổi trời Hoàng Hải mới nặn ra được một câu: “Bự vĩ í...”

Địa Tạng chống mu ghế sofa nhìn cậu: “Sờ ngực tôi rồi, thì phải làm người của tôi đấy.”

Hoàng Hải cùng cậu bốn mắt nhìn nhau, khoảng cách rất gần, thấy được khuôn mặt mình trong đôi mắt đối phương, “Đệt!” Cậu đột nhiên dờ mí mắt Địa Tạng lên, “Mắt của anh là màu xanh, không phải kính áp tròng.”

Địa Tạng bị cậu dờ đến đau cả mắt, ranh con kia lại tiếp tục cào tóc của gã: “Tóc cũng eo phải nhuộm luôn, vĩ lúa anh thật sự là người ngoại quốc!”

“Thì sao?” Địa Tạng che mắt.

Hoàng Hải chỉ vào ngực của gã: “Thảo nào vú bự như vậy!”

Địa Tạng bỗng sinh một nỗi xúc động, muốn nổi điên mà đè cậu xuống ghế sofa.

Hoàng Hải đứng phắt dậy: “Người ngoại quốc hồng được!”

Địa Tạng trực tiếp nhìn cậu chằm chằm.

“Người ngoại quốc các anh.” Hoàng Hải bĩu môi, “Đều quá cỡ mở.”

Địa Tạng trì trệ chớp mắt một chút: ...What?

17. Chương 17

Sáng sớm thứ bảy, mặt trời vừa lên, Lục Lộ đã chạy tới đại lộ thường bán bánh rán mỗi ngày.

Doãn Lương đang chờ cậu, mặc đồng phục, đeo ba lô, cười trên chiếc xe đạp đồ sộ, rất đẹp trai.

Trông thấy Lục Lộ đằng xa, hắn dùng lực đạp một cái, khom lưng tiến tới: “Chạy cái gì, mặt đỏ rần rồi.”

Hắn hơi điều chỉnh đầu xe, dừng lại, chắn ngang ngay trước mặt Lục Lộ.

Khuôn mặt nhớ thương ngày đêm, tia sáng len lõi qua kẽ hở tàn lá, trái tim Lục Lộ đập rộn ràng: “Tớ, tớ sợ cậu... Chờ sót ruột.”

Doãn Lương khẽ hất đầu: “Ngồi lên.”

Lục Lộ xoay eo ổn định chỗ ngồi, chẳng dám chạm vào hắn, cẩn thận nắm chặt mép yên xe, dọc đường không một bóng người, bánh xe xoay cực nhanh, bên tai là tiếng chim hót véo von.

“Lục Lộ.”

“Ừa?”

“Không có gì.”

Hồi lâu sau, Lục Lộ khẽ thì thầm: “Đáng ghét.”

Doãn Lương chẳng nói gì, con đường dầu bằng phẳng, bên trái có một tảng đá, hắn đạp xe hướng về phía nó, lộp bộp một chút, xe bỗng chốc vụt qua, Lục Lộ vội vàng sắp lại gần hắn, ôm eo của hắn.

Doãn Lương nhếch khóe miệng, cười.

Rốt cuộc Lục Lộ cũng không buông tay ra, cứ ôm mãi, chặt ơi là chặt, đến tận khi thấy bờ biển.

Biển khơi sáng thứ bảy vô cùng yên tĩnh, phóng xa tầm mắt chỉ có mỗi hai người bọn họ, “Xem ra không mua được kẹo bông gòn và hoa hồng rồi.” Doãn Lương khóa xe đạp vào lan can trước bãi cát, khẽ vươn tay, nắm lấy ngón tay nhỏ nhắn của Lục Lộ.

Lục Lộ đỏ mặt đi theo hắn, tay nóng đến độ muốn bốc cháy.

Hai người sóng vai ngồi xuống, vừa nghe tiếng sóng vừa cởi giày, đôi chân của Lục Lộ nhỏ dài trắng nõn, bởi vì hồi hộp, nên đầu ngón chân cứ cuộn tròn, nhẹ nhàng vùi xuống bãi cát.

Doãn Lương nhìn sang, dịu dàng cuốn ống quần lên giúp cậu, tiếp theo nắm tay cậu, dạo bước trên bờ biển ẩm áp.

Cát phương Bắc có chút nhói, lòng bàn chân hơi ngứa, sóng biển ập tới, chưa quá mu bàn chân, Lục Lộ thử kéo Doãn Lương: “Tớ không nằm mơ đấy chứ, chúng ta... Thật sự hẹn hò ư?”

Doãn Lương đón gió xoay người lại, áo khoác đồng phục bay lất phất: “Ừ, bạn trai bạn trai.” (*Giống kiểu bạn trai bạn gái í, nhưng ở đây là trai trai...*)

Lục Lộ ngượng ngừng mỉm cười.

“Phải rồi, cậu thích vị chanh hay dưa hấu?” Doãn Lương mở ba lô, lục lọi ở bên trong.

“Cậu thích vị nào?”

Doãn Lương nhìn cậu: “Tớ thích vị cậu không thích.”

Lục Lộ nhoẻn miệng cười khúc khích: “...Chanh í.”

Doãn Lương bèn xé vỏ kẹo que vị chanh ra, đưa tới bên miệng cậu.

Biển cả, chân trần, kẹo que, Lục Lộ cảm thấy cần phải phát sinh một chút gì đó, thế là vươn đầu lưỡi, cầm tay Doãn Lương, liếm liếm viên kẹo hình tròn.

Doãn Lương giật mình đứng tại chỗ, nhìn thẳng vào cậu, Lục Lộ cúi đầu xuống, khe vén tóc mai bị gió thổi loạn, chuyển động cổ tay, đẩy cây kẹo mình vừa liếm ướt sang chỗ Doãn Lương.

Hô hấp Doãn Lương có chút gấp gáp, giống hết lúc lột quần áo Lục Lộ lần trước, hiện tại hắn cởi áo khoác của mình ra, choàng lên đầu cả hai trước ngọn gió, ở trong tia sáng mơ hồ, giữa u ám ái muội, bất chợt hôn Lục Lộ.

Lục Lộ nhỏ giọng rên một tiếng, thuận theo hắn, bị thăm dò tùy tiện, bị mạnh mẽ chiếm giữ, hắn dùng sức siết chặt gáy cậu, chẳng để cho cậu trốn, tiếng nước bọt phóng đại hết cỡ trong không gian nhỏ hẹp của đồng phục, quá lộ liễu, quá xấu hổ.

“Ừm... Doãn, Doãn Lương...”

Nghe thấy Lục Lộ gọi tên hắn, mà không phải là Hoàng Hải, không phải bất kì ai khác, Doãn Lương bỗng sinh nổi xúc động vô danh, làm càn lôi Lục Lộ vào trong lồng ngực, liều mạng mút lấy đầu lưỡi cậu.

Một nụ hôn vị chanh, bao bọc hương muối đượm gió biển.

Hai thiếu niên đại khờ, ẩn mình dưới áo khoác đồng phục rộng lớn, say sưa nhón chân.

Kẹo que ướm nhẹp bị rơi xuống đất, lăn vào bãi cát vàng, nhem nhuốt mất rồi.

18. Chương 18

Lục Lộ sứt miệng.

Vừa ướm, vừa dính, vừa ngọt, gió biển lướt nhẹ qua, dần dà sưng đỏ lên.

Rời khỏi bãi biển, đi mua tuýp thuốc mỡ, Doãn Lương bước vào, để Lục Lộ đứng ngoài giữ xe.

Hai bên đường đang đào ống dẫn, có một rãnh cống bị tổ chẳng, Hoàng Hải đạp xe ngoặt qua ngã tư đường, trông thấy Lục Lộ liền hô: “Anh Lục!”

Lục Lộ thử nhìn trong tiệm, cuống quít xua tay với cậu, đuổi cậu đi.

“Bạn bè như cái bẹn bà.” Hoàng Hải cọt két dừng xe ở rãnh đối diện, mặt mày đỏ chót, “Đậu má cậu mau tới đây, chuyện buê đưê nè, cậu nghĩ kế giúp tớ chút coi!”

Cngt nghĩ cái đầu cậu ấy! Lục Lộ muốn mắng cậu, lại sợ Doãn Lương phát hiện, bèn liên tục nháy mắt với cậu.

Hoàng Hải vô cùng nhăn nhó, còn có chút xấu hổ si đần, rống cổ hét to: “Mẹ kiếp cậu ăn cái gì mà lè mề thế, bố bảo cậu qua đây!”

Vừa khéo lúc này Doãn Lương đẩy cửa đi ra tiệm thuốc, đập vào mắt đầu tiên là Hoàng Hải, khuôn mặt lập tức đen sì.

Lục Lộ thấp thỏm siết chặt gọng xe.

Hoàng Hải chưa kịp ngậm mồm, sững sốt.

“Hoàng Hải.” Doãn Lương khề chau mày, ném phăng bịch thuốc vào giỏ xe, “Còn dám tới tìm cậu ấy, cậu có biết nhục không hả?”

Hoàng Hải thử nhìn Lục Lộ, lấp ba lấp bấp nói: “Người, người của tao, tao muốn tìm lúc nào mà chả được!”

Doãn Lương hành động khác hẳn với những lần trước, đập lên phần đất lấp rãnh định xông tới chỗ cậu, Lục Lộ nhanh chóng lùi hẳn lại, nghe hẳn liều mạng quát: “Hoàng Hải tôi cho cậu biết, Lục Lộ có tôi rồi, từ nay về sau đừng hòng ức hiếp cậu ấy!”

Lục Lộ giật mình ngược nhìn hẳn, trong lòng bỗng chốc trào trào sự ngọt ngào xưa này chưa từng có.

Hoàng Hải hơi ngần người, bất chấp tất cả mà diễn theo kịch bản ban đầu: “Mày ngủ mơ hử, dám công khai biểu thị chủ quyền với tao!”

Lục Lộ đột nhiên ném xe xuống, ầm một tiếng, túm lấy tay Doãn Lương, chẳng màng đến ánh mắt của những người xung quanh, run rẩy nói: “Hoàng Hải, hôm nay tớ sẽ nói rõ với cậu, tớ... Luôn luôn hối hận về những chuyện trước kia...”

Doãn Lương vốn vội vàng nắm chặt cậu, sợ cậu nhất gan, nhưng rồi hẳn lùi bước, không ngờ cậu nhóc rụt rè này lại kiên cường như vậy, chém đinh chặt sắt bảo: “Tớ và Doãn Lương đang quen nhau, tớ muốn yên ổn hẹn hò cùng cậu ấy, sau này cậu đừng tới tìm tớ nữa.”

Hoàng Hải giật mình, đây là... Cẩn câu rồi ư? Cái thằng Lục Lộ này của người ta nhanh như chớp luôn!

Lục Lộ liên tục nháy mắt với cậu, để cậu diễn xong thì lượn nhanh nhanh giùm.

Hoàng Hải vò đầu tóc mình, uể oải nói: “Lục Lộ, đôi ta đã lâu như vậy, tôi không tin... Em chưa hề nhìn ra chân tâm của tôi, dù chỉ một chút.”

Lục Lộ lạnh nhạt quay đầu sang chỗ khác.

“Em đã chọn cậu ta, vậy tôi chúc em hạnh phúc.” Hoàng Hải chán chường đặt chân lên bàn đạp, “Nhưng em không thể ngăn tôi âm thầm yêu em... Tạm biệt, nai con của tôi!”

Cậu ngược hướng gió phóng xe đi mất, thở dài một hơi, vừa rẽ qua giao lộ, tin nhắn wechat của Lục Lộ đã đến: *[Chờ tớ ở nhà cậu.]*

Hoàng Hải nở nụ cười, ngoảnh đầu cuộc xe về chung cư cao cấp bố mua cho cậu ở trung tâm thành phố.

Hơn nửa tiếng sau, Lục Lộ bước vào cửa, chu cái miệng nhỏ bị người ta mút sưng vù vù lên, mở cũng mở không ra: “Cậu với anh về bị thế nào rồi?”

Vừa nhắc tới tên kia, Hoàng Hải liền muốn che mặt: “Anh ấy làm sáng tỏ với tớ, còn nói gì mà sờ ngực anh

rồi thì chính là người của anh, đm, tớ bị anh ấy thả thính đến nỗi chân đều mềm nhũn.”

“Sau đây?”

“Không có sau đây, còn ở chỗ đó đảo bả bố sẽ mất trình, bịa đại cái cớ bỏ chạy lấy người.”

“Làm gì mà lố thế.” Lục Lộ cảm thấy cậu hơi quá lố, “Cậu chơi chung với tớ lâu như vậy cũng đâu có cong.”

“Móa, nhưng ngực kia, chân kia, tớ...”

Bấy giờ có người gõ cửa.

Hoàng Hải tức giận quát lớn: “Ai?!”

Một chất giọng hồ hững vang lên: “Tôi.”

Hoàng Hải lập tức bật dậy từ ghế sofa, hai tay liều mạng ra dấu ở trước ngực với Lục Lộ.

“Anh vêu bự?” Lục Lộ bất ngờ, “Ngay cả địa chỉ nhà cậu mà cũng nói cho anh ấy biết luôn hả?”

19. Chương 19

Hoàng Hải đẩy Lục Lộ vào phòng ngủ: “Nhanh, cậu trốn tạm trong tủ quần áo trước đã!”

Lục Lộ nghiêng mắt nhìn cậu: “Vì sao tớ phải trốn?”

“Cậu xem cái mỗ của cậu kìa, ngộ nhờ anh ấy tưởng tớ làm, tớ nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch!”

Lục Lộ thử sờ bờ môi bị Doãn Lương hôn sưng của mình, cảm thấy cậu nói có chút đạo lý, ồm ồm chui vô tủ quần áo.

Hoàng Hải xoay người đi mở cửa, Địa Tạng bước vào, mặc quần áo sẵn sẵn, ngón giữa tay phải đeo món đồ nọ làm bằng nửa cao su nửa kim loại, tháo bớt ngắn trực tiếp tiến vào, có một loại bá đạo ngang ngược.

“Trong nhà có người?” Gã hỏi, “Vừa rồi nghe thấy tiếng nói chuyện.”

“Đâu, đâu có.” Hoàng Hải vô ý thức sợ sệt, “Anh... Anh tới làm gì?”

“Muốn gặp em.” Địa Tạng nói, giọng điệu lại không hề dịu dàng, “Nhớ đến chuyện em nói cái gì mà quá cởi mở, tới hỏi thử em, tôi cởi mở chỗ nào?”

Hoàng Hải sợ gã nhắc về vụ này nhất, nhanh chóng thay đổi đề tài: “Úi, anh đeo thứ gì trên tay thế?”

Địa Tạng khẽ lắc đồ vật trên tay: “Găng bảo vệ ngón tay Cordova móng ngựa, tôi vừa bắn cung xong, bắn hơn bảy mươi phát cũng không thể trúng hồng tâm, chưa kịp gỡ trang bị đã đến thẳng đây.”

Đột, này là đang tích lũy cơn giận rồi, Hoàng Hải lùi lại theo bản năng: “VẬY anh... Anh ngồi đi, tôi lấy nước uống cho anh.”

Địa Tạng lập tức tóm được cậu: “Không cần bày vẽ, tới.”

Khuôn mặt Hoàng Hải thoát cái đỏ lên.

Địa Tạng kéo cậu qua, chẳng hề có động tác dư thừa nào, bắt đầu tự giới thiệu: “Ksitigarbharaja, năm nay hai mươi bốn tuổi, từng quen hai người bạn gái, chưa từng quen bạn trai, không có sở thích đặc biệt, thân thể khỏe mạnh, tính cách lạc quan, không bị bệnh lậu không bị HIV-Aids không bị mụn cóc sinh dục, chiều cao một mét chín mốt, cân nặng bảy mươi lăm kí, đảm bảo đủ hai mươi centimet, vẫn chưa đo, nếu như em nghi ngờ, có thể đo kiểm chứng tại đây.”

Hoàng Hải bị gã nói đến ngơ ngác, sững sờ nhìn gã, mặt càng ngày càng đỏ, nhịp tim càng lúc càng nhanh, đầu lưỡi run rẩy bấp chân chuột rút: “Anh, anh vêu bự...”

“Ừ?”

“Í lộn lộn, anh Tàng.” Hoàng Hải ngấm nghĩa cơ ngực lực lưỡng gần trong gang tấc ấy, nuốt ngụm nước bọt, “Anh xem em nè, em còn nhỏ, sức đề kháng yếu, chiều cao cân nặng lẫn số centimet đều có khoảng cách với anh, anh đừng dụ dỗ em nữa, được không?”

Bất thành linh một tiếng lạch cạch vang lên, phòng ngủ đối diện có âm thanh, Địa Tạng khẽ chau mày, liếc nhìn Hoàng Hải, đi qua.

Nội tâm Hoàng Hải hoảng sợ, đuổi theo gã, thấy gã xông vào phòng chuẩn bị mở tủ quần áo, vội vàng hô: “Anh Tàng!”

Kể ngu cũng biết trong tủ quần áo có người, Địa Tạng chớp đôi mắt xanh, nhìn về phía cậu: “Không thích tôi cứ việc nói thẳng, mẹ kiếp đừng đùa giỡn với tôi.”

Dứt lời hần rời đi.

Đầu óc Hoàng Hải trống rỗng, vội vàng ngăn cản gã, rầm một tiếng, chặn kín cánh cửa phòng ngủ sau lưng: “Nhằm rồi, anh vưu bự, em thích anh, chính vì em thích anh mới sợ anh!”

Nghe được cái tên “Anh vưu bự” lần thứ hai, Địa Tạng khẽ nở một nụ cười ác ý đầy khêu gợi: “Em thích ngực của tôi à?”

“Ai rảnh quan tâm thích cái mẹ gì chứ.” Hoàng Hải chẳng thèm đếm xỉa, “Anh tướng tá bảnh bao, chụp hình đẹp, đối xử với em cũng tốt, chỉ là...”

Hoàng Hải xấu hổ ngại nói, Địa Tạng kéo cậu, lôi cậu trở về, cố ý nhấn lên cái tử quần áo đang giấu người kia, lấy lồng ngực hùng vĩ ghì chặt cậu: “Chỉ là sao? Không thích người ngoại quốc? Tôi là con lai, nếu có cống hiến đặc biệt sẽ xin được quốc tịch Trung Quốc.”

“Một mafia hổ báo cáo chồn như anh, quốc gia bị mù mới cần anh...” Hoàng Hải lẩm bẩm, tiếp theo cực kì vô liêm sỉ nói, “Em sợ chẳng thể ngăn cản nổi sự hấp dẫn của anh, phát triển quá nhanh, vậy thì... Ếc ——”

Lục Lộ núp trong ngăn tủ suýt chút phun ra cả búng máu, lén nhìn bên ngoài từ khe hở nho nhỏ, Địa Tạng muốn nhan sắc có nhan sắc muốn vóc dáng có vóc dáng, công nhận ngực cũng rất lớn, cơ mà ánh mắt nhìn Hoàng Hải ấy, giống hệt như đói khát suốt tám trăm năm vậy, muốn bốc cháy hừng hực.

20. Chương 20

Hoàng Hải liếc nhìn tử quần áo một chút, khẽ đẩy Địa Tạng.

Địa Tạng không lùi ngực về: “Vậy thì xem như xác định rồi nhé?”

“Xác định gì cơ?” Hoàng Hải uốn éo giấy giữa, bộ ngực lớn kia vẫn chẳng nhúc nhích tẹo nào.

“Hiện tại chúng ta đã làm tình.” (Từ Địa Tạng dùng có 2 nghĩa, 1 là xác định mối quan hệ yêu đương, 2 là chuẩn bị phịch.)

“Làm... Làm cái gì chứ?” Hoàng Hải ghen hờn bởi cách dùng từ của gã, “Anh nói thể loại tiếng Trung bậy bạ gì thế hả!”

“Hôn một chút.” Địa Tạng bảo, mắt xanh cúi xuống chỗ cậu, đầu ngón tay đeo giáp đập cái đùi lên của tử, khiến Lục Lộ bèn trong sợ hết hồn.

Anh chàng này quả thực là hormone thành tinh, chẳng trách Hoàng Hải u mê tới ngu si, người nào mà chịu cho nổi chứ.

Phía ngoài chắc đang bận hôn hít rồi, thấp thoáng nghe thấy giọng mũi của Hoàng Hải, vừa rên vừa mơ hồ lẩm bẩm: “Ca... Không được, đừng... Đừng liếm em, em.. Bây giờ em... Muốn về nhà...”

Mới lần đầu tiên thằng khờ này đã để người ta hôn choáng luôn rồi, Lục Lộ bắt đầu dĩ lắc đầu.

“Về nhà làm gì.” Giọng Địa Tạng trầm thấp, thở hổn hển nói, “Nhà em ở ngay trong lòng tôi.”

Tiếp theo, là tiếng nước bọt kịch liệt, Hoàng Hải “A ưm” ngày càng dữ dội, từ trước đến nay Lục Lộ không hề biết cậu có thể kêu như vậy, hoàn toàn khác hẳn với nhóc du côn mặt dày mọi khi, nghe thôi cũng đủ ngứa ran cả người.

“Mệt à?” Địa Tạng hỏi, “Đến, ôm tôi.”

Hoàng Hải cảm thấy mát sạch thể diện rồi, Lục Lộ vẫn còn trong tử quần áo, mà lại để người ta chiếm đoạt đầu lưỡi càn quấy miệng mình như vậy: “Không thể... Tay chẳng còn sức nữa.”

“Vậy lên giường nhé?”

Hoàng Hải bị dọa hú hồn hú vía, âm thanh nhỏ tới nỗi Lục Lộ còn chẳng nghe rõ: “Có phải anh cậy tướng tá mình bảnh bao, mồm mép linh hoạt, lừa hàng tá trẻ vị thành niên lên giường rồi đứng không?”

“Mồm mép linh hoạt?” Địa Tạng đang hôn khỏa miệng của cậu, bỗng phì cười, “Để tôi giúp em mở mang kiến thức thể nào gọi là mồm mép linh hoạt nhé?”

Lục Lộ lại lắc đầu lần nữa, trong hai người này rốt cuộc ai mới là kẻ dốt tiếng Trung, cậu triệt để rõ ràng.

Hai người tiếp tục hôn nhau, tiếng quần quít vang vọng, cái tử nhẹ nhàng lay động, thì thầm dứt quãng, Hoàng Hải bảo: “Anh... Đậu má đồ con lừa!”

“Em đang khen tôi đấy à?” Địa Tạng chẳng biết xấu hổ nắm lấy tay Hoàng Hải, mười ngón tay đan xen, nói bên tai cậu: “...Thành thói quen rồi.”

“Đm!” Bây giờ Hoàng Hải thật sự kiệt sức, chân đứng không vững, ngã một mạch về phía trước, Lục Lộ vừa thấy bạn thân gặp nạn, mạnh mẽ dùng chân đá văng cửa tử, oai phong lẫm liệt xông ra ngoài.

Địa Tạng nhìn sang: “Em đâu?”

Lục Lộ vốn khí thế hùng hực, nghe xong xưng hô này thì lập tức ngậy người tại chỗ: “Anh, anh gọi ai đó?”

“Tiểu Hải từng nhắc đến em.” Địa Tạng ôm Hoàng Hải, căn bản chưa buông tay, “Doãn Lương là em trai nuôi của anh.”

“Ừ...” Đầu óc Lục Lộ nhanh chóng xoay chuyển, “Thế thì thôi... Bạn Hải bận rộn nhiều chuyện, em về trước, có việc cứ nhắn tin cho tớ.”

“Ê? Không đúng, anh Lục, hoa cúc của bro gặp nạn, anh không thể cứ vậy mà đi được!” Hoàng Hải gào khóc thảm thiết, “Em thực sự sợ đau!”

Địa Tạng trông thấy Hoàng Hải bị dọa đến nước mắt tèm nhem, dùng bàn tay lớn xoa xoa đầu cậu: “Trẻ vị thành niên sợ cái gì chứ, tôi cũng chẳng phải kẻ đồn mật, chỉ thân mật với em một lát thôi.”

Hoàng Hải nghe xong, chợt ngừng kêu, cũng không đòi giữ Lục Lộ lại nữa, trực tiếp vẫy tay, cùng cậu tạm biệt.

Đều là thể loại mê trai bỏ bạn, còn bày đặt khinh bỉ lẫn nhau, Lục Lộ hướng về phía Địa Tạng cười ngọt ngào, đổi giọng nói: “Anh, vậy em đi nhé.”

Rời khỏi nhà Hoàng Hải, trong lòng Lục Lộ ngứa một chút, bấm số điện thoại của Doãn Lương: “Alo, ở đâu thế... Nhớ cậu mà... Xa nhau những hai tiếng đồng hồ rồi... Ừa, ừa, thế cậu qua đây nha... Á với lại, tớ muốn ăn kẹo que.”

21. Chương 21

Doãn Lương mặc đồ thể thao hai màu đỏ trắng in số 5, chuyển bóng vài lần, chạy đến vạch ba điểm, lập tức bật nhảy ném bóng, vào — Ở ngoài sân vang lên tiếng thét chói tai, tất cả đều là của tụi con gái.

Lục Lộ bịt lỗ tai, cậu biết rõ người đàn ông của cậu được hâm mộ, ít nhiều gì cũng thấy hơi tự hào.

Trận đấu kết thúc, 87 với 89, Doãn Lương thắng suýt soát, vừa kéo áo lau mồ hôi trên mặt, đã có mười bạn học nữ chạy tới từ bốn góc sân bóng, ríu ra ríu rít đưa đồ uống cho hắn.

Trong tay Lục Lộ cũng có bình nước, cố ý uống trước một hớp, siết lấy nó thật chặt, không dám đi lên.

“Lục Lộ!” Doãn Lương bỗng nhiên hô.

Lục Lộ lập tức đứng phắt dậy, thấy Doãn Lương như trăng sao vây quanh bước tới, giơ cánh tay bập thít

rắn chắc ra: “Nước đâu? Khác muốn chết rồi.”

Lục Lộ ngơ ngác nhìn hắn, nhiều nữ sinh cho hắn nước như vậy, hắn đều không muốn, lại đến lấy cái bình này của mình, mặt từ từ ửng đỏ.

Nhận được nước, Doãn Lương vặn một cái, mở nắp xong thì phát hiện điều gì đó, khẽ quan sát Lục Lộ, hắn sớm biết tỏng, híp nửa mắt, ngửa đầu nhìn cậu chăm chăm, hầu kết đầm mồ hôi hừng ánh đèn trượt lên xuống.

Lục Lộ đắm chiêu ngắm hắn, dường như thứ hắn uống không phải nước, mà là một bộ phận trên cơ thể cậu, ướt át, nóng bỏng, muốn cậu xấu hổ tới tan chảy.

Doãn Lương vừa uống vừa rời khỏi sân bóng rổ, vẫy tay, chờ cậu đuổi kịp.

Lục Lộ đến phía sau sân vận động cùng hắn, nơi này rất vắng vẻ, bình thường chẳng có ai cả, mới bước vào, Doãn Lương liền ném cái bình đi, xoay người tóm lấy cậu, thuận tay đề lên bức tường gạch đỏ mọc đầy dây thường xuân: “Đưa nước mình uống dư cho tớ, hửm?”

Lục Lộ cúi đầu: “Làm sao cậu biết tớ đã uống chứ...”

“Tớ còn lạ gì nước bọt của cậu.” Doãn Lương dán vào cổ cậu nói.

Lục Lộ đỏ lỏ tai trốn về phía sau một chút.

Doãn Lương móc túi quần đùi, lấy ra một cây kẹo que vị chanh, xé bao bì, đưa tới trước mặt cậu.

Lục Lộ vô cùng biết điều, khẽ hé miệng, liếm liếm cục kẹo màu vàng, chậm rãi ngậm vào.

Doãn Lương kiểm tra hai bên, không có người, cúi đầu, chưa vội vã hôn cậu, mà là kiên nhẫn xem cậu ăn kẹo, ăn đến bờ môi đỏ au, ăn đến tim hắn loạn nhịp.

Lục Lộ ngậm lấy cục kẹo, phun ra nuốt vào, gương mặt nhìn hắn, sau đó phốc một tiếng, dùng đầu lưỡi đẩy cục kẹo tan chảy ra ngoài.

Vừa phun ra, Doãn Lương liền phủ môi xuống, tàn nhẫn mút mát cậu, phả hơi nóng không chỗ phóng thích, dây dưa hết lần này đến lần khác.

Rất ngọt.

Chưa nữa.

Lục Lộ nhớ tới Hoàng Hải, học cậu khẽ rên rĩ, âm thanh vừa vang lên, Doãn Lương đột nhiên ngăn chặn cả người cậu, giống hệt muốn làm chuyện gì điên cuồng lắm vậy, nhưng rồi kiềm chế ngừng lại, thở dốc, không hề nhúc nhích.

“Đối xử với tớ dữ dội một chút...” Lục Lộ bị hấn hôn thích mê, híp mắt, làm nũng nói.

“Dữ thế nào?” Doãn Lương khom lưng.

“Như trên TV í.” Lục Lộ nhón chân cắn cằm của hắn, “Cái kiểu xấu xa, hay bắt nạt người khác.”

“Phim thần tượng? Tổng tài bá đạo?” Doãn Lương mỉm cười, “Cậu cũng chẳng phải mấy cô bạn gái.”

Lục Lộ mở to mắt, khước mắt ướt át, hai gò má đỏ chót, bờ môi bóng loáng: “Người ta là bạn gái của cậu mà.”

Trong phút chốc, trái tim Doãn Lương triệt để tê dại từ trong ra ngoài: “Cậu nói cái gì... Lặp lại lần nữa?”

Lục Lộ im bật, thân thể kề cận hấn hơi giấy dựa.

“Tối mai dọn hàng xong...” Doãn Lương nắm lấy cổ tay mảnh khảnh của cậu, “Tối nhà tớ nhé?”

Lục Lộ lắc đầu.

“Ngày mai nhà tớ không có ai.” Doãn Lương nhỏ giọng nói, “Tớ sẽ dữ dội với cậu một chút.”

Lục Lộ rụt rè ngược nhìn hắn: “Dữ chừng nào cơ?”

Doãn Lương xích lại gần cậu, khẽ cắn lên vành tai cậu, sau đó thì thào một câu, khiến khuôn mặt của Lục Lộ ửng hồng.

22. Chương 22

Doãn Lương trở về nhà, đang định lên lầu, thư kí Trần gọi hắn lại.

“Làm gì?” Hắn đi xuống.

Thư kí Trần bận tây trang màu đen, trước ngực giắt thẻ ra vào của hội trường tòa thị chính, ắt hẳn vừa mới tham gia hội nghị xong, y kéo Doãn Lương đến phòng làm việc của bố hẳn, ngồi xuống ghế sofa dài: “Cậu bé cháu dẫn tới nhà lần trước, là họ Lục à?”

Lông mày Doãn Lương bắt đầu nhăn lại: “Ngay cả bạn bè tôi mà chú cũng điều tra?”

Thư kí Trần đẩy gọng kính: “Tiểu Lương, cháu hiểu lầm rồi.”

Doãn Lương nơm nớp trong lòng, sợ con rắn hổ mang này phát hiện hẳn và Lục Lộ đang hẹn hò.

“Đều mang về nhà, quan hệ của hai đứa rất tốt sao?”

Doãn Lương đề phòng nhìn y chăm chăm.

“Có thể trả lời chú không?”

Bấy giờ Doãn Lương dần nghe không hiểu, để lộ vẻ mặt nghi ngờ.

“Là như thế này.” Thư kí Trần nói lỏng đồng hồ trên cổ tay, kiểu dáng kỉ niệm ngày thành lập bốn mươi năm hiệu Seagull Green Guard, do bố Doãn Lương tặng cho, “Bố cậu ta Lục Thác là chủ sở hữu của doanh nghiệp nổi tiếng mà tụi chú dự định hợp tác, mặc dù tập đoàn Lục thị có đăng kí tại thành phố chúng ta, nhưng quan hệ với ngài ấy cứ lưng chừng mãi, người cũng ở nước ngoài quanh năm suốt tháng, thị trường vẫn luôn muốn giao thiệp...”

Y dùng đôi mắt sắc sảo nhìn Doãn Lương, ám chỉ ngụ ý rõ ràng.

Doãn Lương thở dài một hơi: “Chú Trần, chú nhầm rồi, người bạn kia của tôi chỉ thuộc gia đình bình thường.”

Thư kí Trần bắt chéo hai chân: “Tên là Lục Lộ phải không?”

Doãn Lương thoáng giật mình: “Phải, tên là Lục Lộ.”

“Vậy thì đúng rồi.” Thư kí Trần mỉm cười, “Tân niên năm ngoái, chú có theo bố cháu đến hội liên hiệp công thương nghiệp họp mặt chúc tết, vừa khéo cậu Lục cũng ở đấy, không thể nào có chuyện nhớ nhầm nhân vật quan trọng như thế được.”

Doãn Lương kinh ngạc nhìn y: “Chú nói bố cậu ấy... Tên gì cơ?”

“Lục Thác.” Thư kí Trần muốn châm điều thuốc, ngón tay cái kẹp lấy Hoàng Hạc lâu, “Là một chính trị gia kiêm thương nhân, nếu chúng ta có thể xây dựng mối quan hệ tốt, bố của cháu sẽ dễ dàng thăng tiến thêm một bậc.”

Doãn Lương nhất thời ngơ ngác, tầm mắt rơi xuống hộp thuốc lá của thư kí Trần, hộp Trung Nam Hải, vỏ lại in Hoàng Hạc lâu, bố của hắn cũng là thế này, một đôi quái vật đối trá mê công danh lợi lộc.

Hóa ra, Lục Lộ và bọn họ giống nhau.

Doãn Lương rời khỏi nhà, lái xe đạp đi lang thang, mấy lần rút điện thoại di động ra, đều không đủ can đảm gọi điện cho Lục Lộ, hắn sợ tiếp nhận chân tướng, sợ Lục Lộ như một giấc mộng hoàn mỹ đột nhiên tan biến.

Xe bánh rán, world.execute (me), kẹo que, tất cả đều là giả.

Tâm tư hắn rối rắm, loại chuyện này chẳng biết nên nói cùng ai, bỗng nhiên, đôi mắt xanh của Địa Tạng thoáng hiện lên trong đầu, hắn dùng lực thúc đẩy bàn đạp dưới chân, chạy sang biệt thự ngoại ô mà anh nuôi hắn sống.

Hơn một tiếng sau, hắn quăng xe trước cổng, đi nhấn chuông cửa, vô tình nhìn vào trong sân, ở dưới giàn hoa có chiếc xe đạp nọ, BMW, hắn từng thấy, là của Hoàng Hải.

Trong đầu Doãn Lương ong ong, Lục Lộ là con trai Lục Thác, Hoàng Hải biết không? Tại sao xe của cậu ta lại xuất hiện ở nhà Địa Tạng chứ?

Doãn Lương đập cửa ầm ầm, cả buổi sau, Địa Tạng khoác áo ngủ đi ra, tóc bù xù, trên xương quai xanh toàn là mồ hôi, chặn ngang cửa không cho hắn tiến vào: “Tiểu Lương, bây giờ anh không tiện...”

Doãn Lương xô gã xông thẳng vào nhà, trên bàn ăn tầng trệt đặt một chiếc bánh sinh nhật, đã thổi nến, vẫn chưa ăn, hắn chạy lên lầu hai, khàn giọng quát lớn: “Hoàng Hải!!!”

Phòng ngủ bên kia có âm thanh, Doãn Lương bước qua, trong phòng có một mùi lạ, chẳng nói rõ là tanh hay thơm nữa, tủ đầu giường dựng một tuýp gel bôi trơn bị bóp sạch, phía trước là đồng quần áo ngổn ngang, có một người đang cuộn tròn trên giường, bọc chăn kín mít, bên trong lại vang rè rè, như có đồ vật nào đấy đang chấn động.

23. Chương 23

Doãn Lương đập giường một cước: “Hoàng Hải! Tôi biết là cậu, tôi nhìn thấy xe của cậu rồi, mau bò ra cho tôi!”

Người trong chăn khẽ động dậy, giọng nói yếu ớt: “Cút...”

Âm thanh rè rè kia vẫn còn vang vọng, Doãn Lương nhíu mày: “Điện thoại của cậu à?”

Hoàng Hải chửi bậy trong chăn: “Doãn Lương, đ*т con mẹ cậu!”

Bấy giờ Địa Tạng bước vào, lôi Doãn Lương ra phía sau, vươn tay mò vào tấm chăn Hoàng Hải, tắt vật nào đó cái tạch.

Doãn Lương bỗng chốc biết đó là thứ gì, mặt đỏ bừng lên, khó có thể tin mà nhìn Địa Tạng: “Anh, hai người...”

Địa Tạng vò đầu tóc: “Tiểu Lương, cậu về nhà trước đi, ngày mai anh hẳn nói rõ với cậu...”

Rầm một tiếng, Doãn Lương đập mạnh lên cửa, ý tứ rất rõ ràng, nếu hôm nay chưa làm sáng tỏ, hẳn sẽ không đi đâu hết.

“Tiểu Lương.” Địa Tạng ngoảnh lại kéo hắn, khẽ sát lỗ tai hắn bảo, “Bây giờ Hoàng Hải đang khóa thân, cậu bắt em ấy bò ra bằng cách nào?”

Doãn Lương lúng túng, càng khó hiểu hơn: “Đời tư của cậu ta phóng dăng như thế, sao anh có thể ngủ chung với cậu ta chứ?!”

“Em ấy phóng dăng?” Địa Tạng dở khóc dở cười, “Từ trên xuống dưới đều là lần đầu tiên, anh loay hoay hơn hai tiếng đồng hồ vẫn chưa dám đạ thật sủng thật.”

“Hừ.” Doãn Lương cười lạnh, “Cậu ta đi chơi gái bị cảnh sát bắt thóp chắc anh không biết đâu nhỉ, chính mắt em nhìn thấy!”

Hoàng Hải lập tức trở mình ngồi dậy, cái chăn trùm đầu rơi xuống, để lộ khuôn mặt đỏ chót đến bất bình thường, còn có mồ hôi chảy đầm đìa nơi xương quai xanh, kèm theo hàng tá dấu hôn trên đó nữa.

Doãn Lương nào dám xem kĩ, lập tức nghiêng người sang.

“Ca.” Hoàng Hải gọi Địa Tạng, “Anh nói cho cậu ta biết, lần trước bỏ vào cục cảnh sát, là do chơi ai đi!”

Yêu hận tình thù của lũ nhóc con cấp ba, Địa Tạng bắt đắc dĩ, nhưng không thể cãi lại lời bạn trai nhỏ được, hắn trả lời Doãn Lương: “Người em ấy chơi là anh.”

Doãn Lương sững sốt, nghiêng rằng nghiêng lợi tròng Hoàng Hải: “Hoàng Hải cậu giỏi lắm, thu phục anh trai tôi tới ngoan ngoãn vâng lời, tốt thôi, tôi có quan tâm quan hệ giữa hai người nữa, tôi chỉ muốn hỏi cậu, chuyện về Lục Lộ là thế nào hả!”

Vừa nghe thấy hai chữ Lục Lộ, Hoàng Hải lập tức nhột ngay, nháy mắt ra hiệu với Địa Tạng: “Doãn Lương cậu có ý gì, ngay trước mặt bạn trai tớ, tự đừng nhắc đến Lục Lộ...”

“Nhà Lục Lộ chẳng hề bán bánh rán, có đúng không?”

Hoàng Hải kinh ngạc, còn kinh ngạc hơn lúc Doãn Lương xông vào bắt quả tang trên giường Địa Tạng nữa: “Nhầm rồi, cậu nghe ai...”

Vành mắt Doãn Lương đỏ ngầu: “Bố cậu ta là Lục Thác có đúng không!”

Hoàng Hải sợ hết hồn: “Nè nè Doãn Lương, cậu khoan nóng đã, cậu nghe tớ giải thích...”

Doãn Lương bàng hoàng nhú mày: “Cậu ta lừa tôi.”

“Cậu ấy thích cậu!” Hoàng Hải sốt ruột vỗ bập đùi, “Từ hồi lớp mười đã thích cậu rồi, hơn hai năm!”

“Thích tôi thì lừa tôi?”

“Chính bởi vì cậu ấy quá thích cậu!” Hoàng Hải bực chán nhảy vọt xuống giường, “Video và hình cậu chơi bóng, cậu ấy lưu đầy một ổ cứng, cậu lơ sơ ý đụng trúng cậu ấy trên hành lang, cậu ấy có thể cãi nhai với tớ đến tận buổi trưa, thậm chí có hôm cậu ấy còn bắt tớ đóng giả thành Doãn Lương nghe cậu ấy tỏ tình cả ngày, khảm tới mức khiến tớ muốn nôn luôn!”

Biểu cảm của Doãn Lương hơi hòa hoãn.

“Doãn Lương cậu suy nghĩ một chút, cậu ấy gạt cậu, cũng không hề làm những chuyện kia với tớ, chẳng phải cậu nên mừng rõ hay sao?”

Doãn Lương ngẩng đầu nhìn cậu.

“Vả lại, nếu như cậu ấy không thích cậu, riêng cái xuất thân ấy, vẻ bề ngoài ấy, toan tính lừa cậu để làm gì chứ!”

Doãn Lương bớt giận, nhưng thái độ vẫn chưa nguôi ngoai, khẽ nheo mắt quan sát Hoàng Hải: “Tôi không thể để các cậu dắt mũi dễ dàng thế được.”

Hoàng Hải âm thầm sợ sệt: “Cậu, cậu muốn làm cái gì?”

“Bây giờ cậu cần phối hợp với tôi.” Doãn Lương khẽ liếm môi, “Chú nai con khoác lác này, tôi phải dạy dỗ nó một chút.”

24. Chương 24

Buổi tối dọn hàng, Doãn Lương không mang Lục Lộ về nhà hắn, mà là sang nhà trọ xộp xẹp ở gần đó.

Cầm thẻ soát mở cửa vào phòng, Lục Lộ có chút đa nghi, lại cảm thấy Doãn Lương nào phải người như vậy, bèn rụt rè hỏi: “Chẳng phải đã nói... Dẫn tớ tới nhà cậu hay sao?”

“Nhà tớ bất tiện.” Doãn Lương xoay người, mượn động tác tra chìa khóa mà đề cậu lên cánh cửa, dùng sức ghì chặt, “Tớ sợ không mãnh liệt nổi.”

Lục Lộ khẽ co người trong lồng ngực hắn.

“Có muốn ăn kẹo không?” Doãn Lương khàn giọng hỏi.

Lục Lộ muốn, nhưng ở nhà trọ, cậu hơi sợ sệt.

Doãn Lương chẳng chờ cậu trả lời, dừ dừ hôn xuống, bóp chặt một bên hông cậu, đôi khát nóng nảy tựa như thú hoang, cánh cửa bị va chạm cứ vang ken két.

“Ừm... Doãn Lương!” Lục Lộ kêu to, lần này không phải học theo Hoàng Hải nữa, mà là bị hắn hôn tới bủn rủn thật.

“Có đủ dừ hay chưa?” Doãn Lương bật đèn lên, đẩy cậu đến phòng vệ sinh được dựng bằng mặt kính trong suốt, “Tắm trước đi.”

Tắm... Tắm trước? Lục Lộ đứng trước cửa phòng vệ sinh, chả chịu bước vào: “Doãn Lương, tớ... Không muốn ở chỗ này.”

Lần thứ nhất, chẳng có hoa hồng, chẳng có rượu sâm banh, thậm chí một chiếc giường lớn đàn ông cũng chẳng có.

Doãn Lương đã tự cởi sạch đồ, lộ ra cơ bắp sắc xảo, lại mở khuy áo của cậu, vúi lấy cổ áo sơ mi hôn xuống bả vai trắng nõn ấy: “Đi vào nhanh nhanh một chút, tớ sắp đợi hết nổi rồi.”

Hắn háo sắc như vậy, khiến Lục Lộ càng sợ hãi hơn, môi mấp máy: “Không đi.”

Doãn Lương đột nhiên mất hứng, nom hết sức cẩu thả, chau mày buông cậu ra: “Cậu bị cái gì thế, dụ dỗ tớ thành công rồi, sao giờ lại không chịu làm hả?”

Lục Lộ cảm giác hắn đã biến thành người khác, vừa vội vừa bản, vượt khỏi tầm kiểm soát của cậu: “Chỉ là tớ... Không thích chỗ này thôi.”

Dáng vẻ của Doãn Lương cực kì thất vọng, trông giống hệt một thằng khốn nạn lừa gạt con gái nhà lành lên giường: “Nếu cậu thực sự thích tớ như lời cậu nói, vậy thì mau cởi đồ bước vào.” Hắn hùng hổ hăm dọa, nhìn chăm chú đôi mắt Lục Lộ, “Hoặc là hiện tại trở về, chúng ta chấm dứt ngay tại đây.”

Lục Lộ đã gặp trò này rất nhiều lần rồi, nhưng Doãn Lương là hạng người như thế sao? Chàng trai cậu hằng thâm thương trộm nhớ, cũng giống loại cảm thú thèm khát tính dục như bố cậu sao?

Cái mũi ê ẩm, cậu rử mí mắt xuống, chẳng dám trả lời.

“Chả phải cậu bảo muốn tớ đối xử dữ dội với cậu hơn một chút ư?” Doãn Lương cố tình say đắm nhích tới gần cậu, “Cậu ăn kẹo que cho tớ xem, không phải là ý này à? Còn bày đặt giả vờ ngây ngô với tớ làm gì, đều để Hoàng Hải chịch khóc mấy lần trong nhà trọ rẻ tiền kiểu này rồi.”

Tớ chưa từng! Lục Lộ muốn phủ nhận, nhưng cậu cố nhấn nhay, cậu thích tên vô lại trước mặt này, không muốn cho hắn biết mình lừa dối hắn dưới loại tình huống này.

Doãn Lương nhìn cậu chằm chằm, chờ cậu thừa nhận trò bịp xe bánh rán.

Lục Lộ lại tiến lên một bước, đi vào phòng vệ sinh đơn sơ ấy, xoay người cúi đầu, bắt đầu cởi quần áo.

Doãn Lương khấn trương nuốt ngụm nước bọt, kiên trì đến cùng mà bước tới.

Lục Lộ rất trắng, làn da xinh đẹp tỏa sáng dưới ánh đèn hạ giá của nhà trọ nhỏ, Doãn Lương ôm lấy cậu từ sau lưng, ngửi mùi thơm trên tóc của cậu, mặt đỏ rần, cởi nốt đồ lót.

Lục Lộ vốn dĩ hân, dùng một cái hất công tắt vòi sen lên, dòng nước lạnh còng phụt ra ngoài, xối ướt toàn thân Doãn Lương.

Doãn Lương thoáng giật mình, chẳng nói rõ là đang tức giận hay là hưng phấn, dứt khoát bế ngang cậu lên, tựa như cướp người mà rời khỏi phòng vệ sinh, da thịt ướt sũng ném đối phương xuống chiếc giường đôi.

25. Chương 25

Ga giường màu trắng, vệt nước ẩm áp.

Lục Lộ vận vẹo dưới thân Doãn Lương, hôn, ngang ngược, nóng bỏng, cậu thở không nổi, hai chân chống lên, phần da trơn nhẵn trong đùi cọ xát bắp thịt rắn chắc của Doãn Lương, hai người đồng thời run rẩy một chút.

“Lục Lộ!” Doãn Lương dần mất khống chế, hai tay sờ loạn trên thân thể phập phồng của cậu, cắn xuống chiếc cằm nghe cậu xin tha.

Lục Lộ cứ duy trì trạng thái chống cự mãi, Doãn Lương bèn chộp lấy cổ tay ngăn cậu cử động, cố ý hung tợn tỳ vào đối phương, giống hệt con quái thú mà mút mạnh hầu kết người kia, khẽ cúi đầu, phát hiện núm vú nhỏ nhắn của cậu đã trở nên cứng rắn, phía dưới bờ ngực bên phải, có một nốt ruồi bé như mũi kim.

Hoàng Hải chẳng hề bịa đặt, dưới nhũ hoa của cậu thật sự có nốt ruồi, cho dù biết bọn họ là giả, trong lòng Doãn Lương vẫn thấy khó chịu.

“Trước Hoàng Hải, cậu còn cùng ai nữa không?” Hấn kẹp lấy nơi nhỏ nhắn kia, tàn nhẫn ngắt một chút.

Lục Lộ như thể bị điện giật, ưỡn hông lên, thảm thương rụt bả vai lại: “Không có, thực sự không có!”

Doãn Lương chưa buông tay, vừa nhéo vừa liếm xương quai xanh của cậu, Lục Lộ phản ứng rất mãnh liệt, đôi chân nửa gập nửa duỗi cọ sát khắp nơi, cũng chẳng biết là muốn để hấn buông tay, hay là muốn để hấn càng xấu xa hơn nữa.

Cậu như vậy, Doãn Lương cũng không chịu nổi, đầu óc giống hệt sắp nổ tung, thêm khát chiếm đoạt thân thể này ngay tức khắc, nhưng hấn kìm nén, lật người cậu qua, áp chế cậu từ phía sau.

Vốn dĩ cho rằng không nhìn thấy mặt thì có thể bình tĩnh chút đỉnh, kết quả thật trùng hợp, cái gốc cương cứng dùng mảnh ấy lại lồm vào khe mông Lục Lộ, địa phương mềm mại nóng hổi, phàm là theo bản năng, Doãn Lương bắt đầu đưa đẩy suồng sã. Lục Lộ sợ hãi kêu lên, không bằng lòng mà xô hấn ra, càng xô, Doãn Lương càng thúc cậu hung hãn, nơi ấy càng dán đến chặt chẽ hơn, thậm chí hai tay đã luồn qua hõm nách đối phương, một trái một phải bóp bộ ngực cậu, dùng sức xoa nắn.

Lục Lộ liên tục nỉ non, như thể sắp khóc, loại âm thanh này, khiến Doãn Lương muốn bắn, nhưng rút cuộc vẫn nhịn được, khẽ liếc điện thoại đặt trên tủ đầu giường.

Chưa có cuộc gọi nào, hấn nhíu mày, bấy giờ đột nhiên phát hiện Lục Lộ đang lay động, từng chút từng chút một, lén lút lắc hông.

“Cậu chà xuống ga trải giường đấy à?” Doãn Lương túm lấy cánh tay của cậu.

Lục Lộ híp mắt há mồm, lằng lằng đáp: “Không có... Không...”

Doãn Lương thở hồng hộc, nằm sấp trên thân thể đối phương một lần nữa: “Ai cho cậu chà xuống ga trải giường?” Nói xong, hắn nhanh chóng vồ vập cậu vô số lần, “Ngộ nhớ làm bẩn ga trải giường, lát nữa trả phòng người ta vào đây kiểm tra, phát hiện việc chúng ta đang làm, mất hết thể diện!”

Lục Lộ khó khăn siết chặt cái gối, lúc này điện thoại di động của Doãn Lương bỗng đổ chuông, trên màn hình hiển thị ba chữ: Cục cưng honey.

Lục Lộ nhìn thấy, sững sốt chốc lát.

Doãn Lương học theo mấy thằng cha vụng trộm, cầm điện thoại di động, bật dậy từ trên người cậu, vọt vào phòng vệ sinh.

Đóng chặt cửa lại, hắn khẽ phàn nàn: “Hoàng Hải, sao không trễ thêm chút nữa luôn đi! Tôi cũng éo muốn lần đầu tiên phải ở cái nhà trọ bẩn cùng này!”

“Chuẩn bị tranh ảnh tốn tí thời gian.” Hoàng Hải khàn giọng nói, “Tớ gửi liền đây.”

Doãn Lương kết thúc cuộc gọi, bước ra khỏi phòng vệ sinh, cố ý ném điện thoại lên gối Lục Lộ: “Có chút việc gấp, tớ phải đi trước đây.”

Hắn xoay người vào tắm rửa, màn hình điện thoại vẫn sáng, Lục Lộ cầm nó, vừa khéo có tin nhắn wechat, người gửi tên là cục cưng honey.

Cậu do dự vài giây, nhẹ nhàng mở xem.

Ảnh đại diện là hình mặc bikini, làn da màu mật ong, rãnh vú cực kì kiêu ngạo, nịt ngực viền ren màu tím đen che như không che, để lộ một góc hình xăm thủy mặc xinh đẹp.

Là kiểu phụ nữ tràn đầy cảm giác nóng bỏng.

Cô hỏi: *[Ông xã, khi nào mới trở về? Người ta tắm xong chờ anh này giờ~]*

Lục Lộ kinh ngạc.

Kế tiếp, cô còn bảo: *[Đúng rồi, nhớ mua một hộp Okamoto siêu mỏng nhá, trong nhà hết rồi~]*

Điện thoại bỗng chốc rơi xuống giường, Lục Lộ ngây dại.

26. Chương 26

Địa Tạng nằm nhoài trên người Hoàng Hải, chờ cậu gửi wechat xong, bả vai đang luồn nịt ngực màu tím đen, rộng thùng thình, có một góc rơi xuống, lộ ra cơ ngực xinh đẹp tràn đầy hình xăm.

Hoàng Hải thò tay vào nịt ngực, bóp bao nhiêu cũng không đủ.

“Được hay chưa?” Địa Tạng vuốt ngược mái tóc dài màu vàng nhạt, liếm láp cái cằm của cậu, bật công tắc âm đ*o giả lên, ngón tay ướt nhẹp tiếp tục tìm kiếm giữa hai chân mở rộng của cậu.

“Ummm... Ca!” Hoàng Hải lập tức ném di động sang một bên, ôm cổ Địa Tạng cùng gã hôn nhau, thất lưng nhể nhại mồ hôi uồn éo kịch liệt, chẳng biết nặng nhẹ mà kêu í ới.

Địa Tạng thích nghe cậu rên rỉ, nũng nịu giống hệt mèo con, khiến người ta yêu thích.

“Ca, khởi động cả buổi trời rồi, tới đi...” Hoàng Hải híp mắt, dáng vẻ nom thoải mái đến hỗn loạn, nhích về phía xương hông Địa Tạng.

Ngón tay Địa Tạng đâm thọc nhanh chóng, mút hai bên núm vú cậu: “Chờ thêm lát nữa đã, lần đầu tiên của em, tôi sợ chơi rách em mất.”

“Chờ chờ chờ, cứ bắt người ta chờ mãi.” Hoàng Hải lẩm bẩm, “Ngày nào cũng đút ngón tay vàng vào trong hậu môn của bố, giờ làm như bố thiếu hơi trai chịu hết nổi không bằng, cứng thì ghê gớm rồi!”

Địa Tạng bị cậu chọc cười, cầm lấy tay cậu sờ xuống thân dưới mình: “Ông xã em lớn bao nhiêu, em cũng không phải không biết.”

Hoàng Hải mò mẫm hai lần, quả thực rất đáng sợ: “Đều bảo càng bự càng high.” Cậu nhẹ nhàng rút âm đ*o giả ra, lấy con vật nhỏ của mình cọ phía trên, “Hổng biết có phải là thật hay không?”

Địa Tạng trông thấy bộ dạng mít đặc lại giả vờ sốt ruột này, khẽ liếm môi: “Lát nữa đau thì đừng cầu xin tôi, cầu xin cũng vô dụng.”

Nói xong, gã rút hết ngón tay ra, đẩy Hoàng Hải xuống rồi dè lên.

Có chút tàn nhẫn, Hoàng Hải bắt đầu a ưm, hai tay quào loạn trên người Địa Tạng, miệng há to thở dốc: “Ca, khoan đã, lớn quá... Ca!”

Địa Tạng dữ tợn cắn cái cằm của cậu, nắm chặt cổ tay ngăn cậu giãy giụa, sau đó dùng bờ ngực cường

trắng đẫm mồ hôi thúc cậu, hết lần này đến lần khác ma sát với cặp núm ứ máu.

Hoàng Hải thích ngực gã nhất, bị cọ đến gọi lung tung, phía dưới lại vào được cả đoạn dài, còn chưa động chạm gì, đã như thể bị người ta nện tới chẳng ra hình thù, cái mông khẽ rụt rồi phóng tinh.

Địa Tạng nhanh chóng bóp chặt xương hông của cậu, không cho cậu kẹp quá mạnh, Hoàng Hải gần chết nắm chặt ga trải giường, mũi chân duỗi thẳng nâng cái mông lên, mình mẩy giống sắp sửa ngắt lịm đi, rên rỉ đứt quãng.

Đợi bắn xong xuôi, chất lỏng phía sau đã không ít, Địa Tạng chậm rãi khom lưng, chưa cầm hết dương v*t, mà là túm hông của Hoàng Hải lôi cậu dậy, từ một góc độ xiêu vẹo khác, dùng sức xộc thẳng vào vùng kín vừa nóng vừa chặt ấy.

Hoàng Hải mơ mơ màng màng ôm gã, mắt nết nói: “A, ưm... Ca, chẳng trách nhiều người làm gay như vậy, thật... Kích cmn thích...”

“Kích thích chỗ nào?” Địa Tạng vốn dĩ đang đâm thọc cực nhanh, kể đó dừng lại, từ từ rút ra bên ngoài.

“Ca, ca!” Hoàng Hải có chút rên rỉ, cắn lỗ tai gã mà nịnh nọt, “Móa, anh nhất định là gay như ý...”

Lúc này thông báo wechat vang lên, âm thanh liên tiếp.

Hoàng Hải định cầm nó, Địa Tạng không cho, bóp lấy cặp mông của cậu nói: “Gay như ý chưa trấn áp em đủ đúng không hả?”

“Hình như Doãn Lương có việc...”

Địa Tạng lập tức giật di động, mở wechat ra, là Doãn Lương, lướt sang tài khoản cực cưng honey.

Gã bỏ nhào về phía Hoàng Hải, một tay bịt miệng cậu, một tay đưa micrô nhắm ngay thân dưới hai người, ấn xuống nút ghi âm.

Tiếp theo gã dốc hết sức lực ưỡn hông, vừa nhanh vừa mạnh, tiếng phịch phịch vang vọng, ghi đủ 58 giây bèn buông tay, ném di động ra xa.

Một bên khác, Lục Lộ đang ở nhà mình, mở đoạn ghi âm kia ra, áp di động vào tai mình.

Điện thoại là do cậu trộm từ trong túi Doãn Lương, mặt mã vừa thử liền lập tức thông qua, là sinh nhật của cậu.

27. Chương 27

Sau khi tan học, Lục Lộ không mở hàng, mà gọi Doãn Lương đến Kempinski ở trung tâm thành phố, tầng cao nhất phía đông, một phòng hạng sang có thể ngắm cảnh biển lúc mặt trời lặn đằng xa say đắm lòng người.

Vào phòng, Doãn Lương ném ba lô xuống, đi qua mấy cánh cửa mới phát hiện chiếc giường lớn trắng muốt trải đầy cánh hoa hồng, cạnh giường có một thùng rượu, trong thùng thiếu một bình sản xuất cùng năm.

Lục Lộ im lặng khui rượu, kĩ thuật rất nhuần nhuyễn, cậu không cần ly, dùng miệng nốc thẳng mấy ngụm, mặt đỏ bừng bừng xoay đầu lại.

“Phòng đắt như vậy.” Doãn Lương trông thấy khóe mắt của cậu ửng hồng, đi lên, “Cậu lấy tiền ở đâu?”

Lục Lộ nở nụ cười, vừa đắng vừa chát.

“Cậu lại đi tìm Hoàng Hải nữa à?” Doãn Lương cố ý chế nhạo cậu, buộc cậu nói thật, “Chê tớ ra tay keo kiệt đúng không, thảo nào đây đưa mãi chẳng cho chịch, Hoàng Hải tốt rồi cậu cứ quay về tìm nó đi, tớ không cần.”

Lục Lộ ngẩn lệ trừng hấn, cố giả vờ bản thân mạnh mẽ, móc di động của Doãn Lương ra khỏi túi, dờ dẫm ném qua.

Doãn Lương lập tức tiếp được: “Sao nó lại ở chỗ cậu, tớ tưởng làm mất ở nhà trọ luôn rồi chứ.”

Hấn sợ Hoàng Hải để lộ chuyện, mở khóa kiểm tra wechat trước, đứng đầu giao diện tin nhắn chính là cục cưng honey, hấn nhanh chóng ấn vào, có khoảng mười bảy mươi tám tin nhắn gửi đi, ắt hẳn là Lục Lộ:

[Cô là ai? Có quan hệ gì với Doãn Lương?]

[Hai người hẹn hò rồi à?]

[Hai người đang ở đâu thế hả?]

[Tôi nói cho cô biết, tôi mới là người yêu của cậu ấy!]

[Trả lời đi chứ, tội gì mà không trả lời!]

[Rốt cuộc cả hai đang ở đâu, mau để Doãn Lương tiếp điện thoại!]

Doãn Lương có thể tưởng tượng ra giọng điệu Lục Lộ ngay lúc đó, phần nộ, ghen ghét, khổ sở, vừa nghĩ đến âm thanh bất lực gần như tuyệt vọng của cậu, ngực cứ như bị dao cùn cứa vào, đau rất khôn nguôi.

Cuối cùng Hoàng Hải hồi đáp một tin nhắn, là chat voice.

Doãn Lương mở ra, chế độ riêng người nói, căn phòng xa xỉ rộng lớn như vậy bỗng nhiên xuất hiện tiếng phình phịch vô liêm sỉ.

Doãn Lương ngây dại, kinh hoàng nhìn Lục Lộ.

Lục Lộ khóc rồi, khóc thật sự, giơ cánh tay che khuất mặt mình, cố gắng kìm nén, nhỏ giọng nức nở.

Là Địa Tạng và Hoàng Hải, Doãn Lương siết chặt di động, trên trán rỉ một lớp mồ hôi lạnh, bọn họ chơi hấn một vỏ cực đau, chẳng biết nên tiếp tục diễn sâu hay nên giơ tay đầu hàng nữa.

Lục Lộ chùi sạch nước mắt, miễn cưỡng kéo căng khóe miệng: “Doãn Lương, cậu lừa tớ lừa đến rất sáng khoái đúng không?”

Doãn Lương chưa lên tiếng.

“Ăn kẹo que với tớ xong, trở về thì tìm cô ta phóng đăng đúng không?”

Doãn Lương cúi đầu xuống.

“Cậu cho rằng tớ chỉ là đồ nhà nghèo bán bánh rán, thích cậu hết thuốc chữa, bất kể cậu làm cái gì tớ cũng luôn nhẫn nhịn đúng không?”

Doãn Lương ngẩng đầu nhìn thẳng vào cậu.

Lục Lộ nhếch miệng đoạn tuyệt: “Doãn Lương, là tớ lừa cậu trước.” Cậu cười phục thù, có chút thâm độc, có chút diêm lệ, “Phòng này là do tớ đặt, dùng số tiền chả đáng nhắc tới, chỉ cần tớ muốn, tớ có thể khiến bố cậu rời khỏi nhiệm kì năm sau!”

Rốt cuộc cậu đã chịu nói ra, Doãn Lương khẽ thở dài, tên nhóc bịp bợm gian xảo này.

“Lục Lộ bán bánh rán, Lục Lộ xin cậu giúp đỡ, Lục Lộ tùy cậu ức hiếp, tất cả đều là giả!” Lục Lộ cười nói những lời này, đáng nhẽ nên sáng khoái, vậy mà giờ đây mặt toàn nước mắt, “Hai chúng ta, kẻ tám lạng

người nữa cân!”

“Lục Lộ ăn kẹo que.” Doãn Lương hỏi, “Cũng là giả sao?”

Lục Lộ lạnh lùng nói: “Doãn Lương, cậu là lần đầu tiên trong cuộc đời tớ, cũng là lần thật lòng cuối cùng.” Cậu gỡ khuy áo sơ mi ra, “Tớ trao hết sự ngây thơ cho cậu, từ nay về sau sẽ làm một cái xác không hồn.”

Doãn Lương nhìn cậu cởi sạch quần áo, trần trụi đứng ngay trước mặt hắn, bàn tay nắm chặt cái tuýp gì đó.

Doãn Lương muốn nhào tới ôm lấy cậu, khiến những chuyện giả dối, lừa gạt, mưu toan ấy, tất cả đều tan thành mây khói.

Lục Lộ bò lên giường, mặt hướng về phía hắn nằm xuống, mở rộng hai chân, vắn cái tuýp kia ra.

“Tới đây, để chúng ta được toại nguyện.” Cậu nói, “Sau đó đường ai nấy đi.”

28. Chương 28

Doãn Lương thấy Lục Lộ nằm trên giường, khốn đốn tự chuẩn bị chuyện ấy.

Mặt cậu rất đỏ, bởi vì xấu hổ, cũng bởi vì say rượu, lỗ nặn gel bôi trơn quá tay, xoay sở không tốt lắm, ga trải giường ướt nhẹ một mảng lớn.

Doãn Lương đạp giày ra, trèo lên từ đuôi giường, từng chút một, phủ bóng xuống người cậu.

Lục Lộ rử mắt, lông mi run rẩy đến dữ dội.

“Tớ giúp cậu nhé?” Doãn Lương kề sát khuôn mặt của cậu, nín cười.

Lục Lộ oán hận trừng hắn, khóe mắt hồng hồng, bờ môi mím thật chặt chẽ.

Doãn Lương bắt đầu hôn cậu, cảm cùng thái dương: “Tớ thích cậu, nai con, vô cùng vô cùng thích...”

Nước mắt Lục Lộ lập tức tuôn trào, sợ hắn nhìn thấy, nghiêng đầu dán vào bờ vai của hắn, há miệng, cách lớp áo sơ mi trắng mỏng manh, dùng sức cắn một cái.

Doãn Lương bị đau, đột nhiên ôm chầm lấy cậu, cơ thể trần trụi kia, trắng nõn gầy gò, như thể sắp vỡ vụn từ bên trong.

“Cởi quần áo hộ tở.” Doãn Lương nói.

Lục Lộ né tránh hơi thở của hắn, thân thể chống đỡ thân thể, quá đổi thân mật: “Tay tở... Dơ rồi.”

“Không sao.” Doãn Lương duỗi tay xuống phía dưới, “Cậu giúp tở, tở giúp cậu, thay phiên.”

Lục Lộ nhìn hắn chằm chằm, mãi đến khi khu vực chẳng thể nói thành lời bị ngón tay vụng về động vào, cậu mới run lấy bầy, xấu hổ nhắm mắt lại.

“Nhìn tở.” Doãn Lương nói, trầm thấp, giống hệt đang thì thầm.

Lục Lộ mở mắt ra, Doãn Lương một tay cầm di động, xoay màn hình về phía cậu, danh bạ wechat, người liên lạc là cục cưng honey.

Doãn Lương quay số điện thoại.

Lục Lộ không biết hắn muốn làm gì, phát sóng trực tiếp cho cô ta xem sao? Cậu ấy xem mình là thứ gì chứ.

Thật lâu sau đó, bên kia mới chịu nhận, Doãn Lương mở hands-free lên: “Ê.”

Hơi thở phì phò, tiếng đệm cọt két, còn có người đang kêu, rất quen thuộc, dường như là...

“Doãn Lương!” Đối phương cực kì tức giận, hô hấp dồn dập, âm thanh này Lục Lộ từng nghe qua, thành thực gợi cảm, là Địa Tạng.

“Sao lần nào em gọi điện hai người cũng xoạc thế hả?” Doãn Lương liếc nhìn Lục Lộ, chẳng biết ngượng mà bảo, “Để Hoàng Hải nghe máy.”

“Không nghe được.” Địa Tạng vẫn tiếp tục, “Em ấy phê mất hồn rồi, bây giờ không trả lời nổi.”

Doãn Lương còn muốn nói thêm vài lời, Lục Lộ bỗng nhiên thông suốt, cục cưng honey chính là Hoàng Hải, đoạn voice phịch phịch 58 giây kia căn bản không phải Doãn Lương, mà là con ghé Hoàng Hải và ông xã của nó.

Ngẫm lại cũng đúng, loại âm thanh phịch phịch cần kĩ thuật cao kia, học sinh cấp ba như Doãn Lương làm

sao mà hold cho được.

“Đcm Hoàng Hải!”

Điện thoại bên kia yên tĩnh hai giây, trước tiên là lúng ta lúng túng, sau đó là Hoàng Hải khàn giọng đáng thương: “Anh Lục...”

“Phấn đi.” Lục Lộ rống cậu, “Đậu má chú dám giúp người khác chơi khăm anh!”

Lần đầu tiên Doãn Lương trông thấy một khía cạnh thật của Lục Lộ, con trai Lục Thác, địa vị trên cao, đã nói là làm, cứ như hai người tách biệt với cậu bé bán bánh rán vậy.

“Doãn, Doãn Lương cũng chẳng phải người khác.” Hoàng Hải vội vàng giải thích, “Thằng nhóc phát hiện anh lừa nó, chạy tới hỏi em, nếu em không chịu giúp nó, nó sẽ lập tức đá bay anh luôn!”

Lục Lộ khê nhìn về phía Doãn Lương, khoe mắt vẫn chưa hết ngứa lệ, màu hồng đào, khiến người ta không thể nào không thích: “Tắm sạch về nhà chờ đấy, ngày mai chạy sang tìm chú.”

Hoàng Hải cực kì tủi thân: “Doãn Lương là chủ mưu, mắc mớ gì hổng mắng cậu ta, lại đi mắng em...”

“Còn to mồm nữa hả?” Lục Lộ khê nhưn mày, rất đáng sợ, “Mới bây lớn đã bày đặt chịch choẹt với người ta, anh thay bố chú dạy dỗ chú đó!”

Nghe cậu nói như vậy, Doãn Lương yên lặng rút hai ngón tay ra.

Lục Lộ phản ứng rất nhanh, lập tức bắt được cổ tay của hắn, kết thúc cuộc gọi.

Doãn Lương trông xuống cậu.

Lục Lộ nghiêng đầu nhìn hắn, mái tóc đen nhánh cọ xát gối mềm trắng muốt, cười bảo: “Không nói cậu mà.” Cậu dùng lực túm lấy hắn, kéo hắn nằm sấp trên người mình, “Ý vào tổ thích cậu, dám đi lừa gạt tớ...”

29. Chương 29

“Là cậu gạt tớ trước.” Doãn Lương ngậm lấy bờ môi Lục Lộ, chậm chậm mút, dầu chưa đạt đến trình độ thành thạo, nhưng vẫn khiến người ta rạo rức, “Gạt tớ như một thằng ngốc, bán bánh rán cùng cậu mỗi ngày.”

Lục Lộ cười khúc khích: “Vây cậu...” Cậu giạng chân ra với hắn, “Trùng phạt tớ đi.”

Phía trong bắp đùi ẩm áp, chất lỏng ẩm ướt dính nhớp, đôi mắt chất chứa sự khiêu khích.

Doãn Lương bỗng nhiên rút dây nịt ra, vứt xuống giường, tự mình cởi sạch sành sanh: “Lục Lộ, lát nữa cậu đừng hòng xin tha!”

Hắn ấn Lục Lộ xuống, chẳng hề nề tình mà húc mạnh phía dưới, thân thể tập bóng rổ sấn chắc gồng lên, đè xương hông cậu rồi xông thẳng về phía trước.

Mặt Lục Lộ đỏ bừng, chau mày, mũi mắt kiểm soát phát ra tiếng rên rỉ, tuy có chút sợ, nhưng càng hưng phấn nhiều hơn, áp ứ nhìn lông mày Doãn Lương, giống hệt chú mèo con mà liếm lỗ tai cậu.

“Lớn không, hửm?” Doãn Lương dừng lại, thơm má cậu.

Lục Lộ biết quá rõ kích thích của hắn, mỗi lần thân mật, Doãn Lương đều âm thầm dùng nơi đó cọ cậu, nhưng Lục Lộ vẫn cứ mạnh miệng: “Vào rồi đấy à, sao tớ chưa cảm nhận được gì hết?”

Doãn Lương bực bội, kéo cánh tay cậu lên, nâng đối phương dậy, thử quan sát khu vực hai người kết hợp, Lục Lộ đã sớm ứ máu biến thành màu hồng phấn.

Từ vùng kín hướng lên trên, là một vật nhỏ đang lệch đầu khê lắc lư, Doãn Lương lập tức bắt được, xoa nắn trong lòng bàn tay.

“Doãn Lương!” Lục Lộ ưỡn ngực, lập tức kẹp chặt phía sau.

Núm vú căng trướng, khoảng cách tương đối lớn, một bên có nốt ruồi, Doãn Lương dùng đốt ngón tay nhéo nó, lại ghen tuông giở trò.

“Hửm... Doãn Lương...” Lục Lộ chộp lấy tay hắn, khó nhịn thở dốc, ngọ nguậy lung tung trên chiếc giường lớn trải đầy hoa.

Đúng ngay lúc cậu sảng khoái nhất, lơ là nhất, Doãn Lương đột nhiên ưỡn thẳng về phía trước, thọc vào lút cán, lông mu thô cứng đâm trúng da dẻ non nớt ở vùng kín: “Bây giờ đã cảm nhận được chưa?”

Bất thành linh ập tới, Lục Lộ run rẩy không nói thành lời, ngoác miệng trong vô ích, như cá mất nước mà ngơ ngàng trừng to mắt.

Doãn Lương chẳng hề đợi cậu thích ứng, tìm kiếm vòng eo nhỏ nhắn nọ, siết xong xuôi rồi, bèn thử ra sức đưa đẩy chút đỉnh.

“Trời à...” Doãn Lương ngừng hít thở, khoái cảm quá mãnh liệt, như thể muốn nuốt trọn hẳn luôn vậy, mồ hôi nóng bỏng xuôi theo cái trán trượt xuống, hẳn tính chậm lại, nhưng chưa kịp chậm, đã chẳng khác gì một con ngựa hoang đến kì động dục, rong ruổi tùy tiện trên cơ thể Lục Lộ.

“A ưm... Hừm...” Lục Lộ không xong rồi, trợn mắt co rụt bờ mông, nghe nhìn tiếng bành bịch nhanh tới tấp dưới thân mình, luống cuống cầu xin, “Doãn Lương, từ từ... Đây là lần đầu tiên của tớ...”

Doãn Lương đang trên đà hưng phấn, huy động toàn bộ cơ bắp, đè cậu vững vàng: “Chẳng phải cậu chưa cảm nhận được sao?” Hẳn banh rộng đôi chân trắng ngần kia ra, “Dù sao tớ cũng không lớn, tăng tốc chút có là cái thá gì đâu.”

Quá sâu, quá nhanh, hoàn toàn trút hết sức mạnh thô bạo, Lục Lộ cảm thấy nửa người dưới cứ như bị điện giật, sắp tan chảy, đau buốt phảng phất trở thành trợ hứng, khiến cậu liều lĩnh rên rỉ: “Cậu lớn mà, thật đó... Cực kì lớn! Tớ... Tớ chịu hết nổi rồi, tớ muốn...”

Doãn Lương chẳng chú ý đến việc ngón chân cậu xiêu vẹo, cùng co giật nóng bỏng bất thường trong cơ thể, vồ vập càng thêm hung dữ mãnh liệt: “Chẳng phải ban nãy cậu rất mạnh mẽ hay sao, để tớ chinh đồn cậu, tớ...”

Không có dấu hiệu mà tuôn trào, Lục Lộ vô cùng đáng thương phóng tinh, bọng dưới rụt lại, năm sáu đợt liên tiếp, bắn trọn lên trên cằm, bắn rồi.

Doãn Lương bất chấp khó khăn kìm nén nổi kích động ban đầu, giúp cậu lau sạch mặt, thành thạo giảm tốc độ, cầm điện thoại di động lên, mở khung thoại wechat với cục cưng honey, tìm tới đoạn voice 58 giây kia.

“Tạm dừng tí đã.” Hẳn nhìn từ trên cao xuống, “Để tớ nghiên cứu cái này của anh tớ một chút, đêm nay còn dài, chúng ta từ từ học.”

Lục Lộ ngỡ ngác nhìn đôi chân co quắp đang rũ dưới thân hẳn, hai gò má đỏ rực, cặp mắt xinh đẹp ướm át, ngất xỉu luôn.

30. Chương 30

Hoàng Hải đi tới đi lui trong phòng, Địa Tạng ôm chầm cậu từ phía sau, khẽ liếm vành tai: “Sao thế?”

“Đợi lát Lục Lộ đến, chắc chắn sẽ xử đẹp em.” Hoàng Hải dựa vào lồng ngực lớn của gã, sầu muộn ngẩng đầu lên, “Ca, hay là anh dẫn em sang nước Mỹ đi, chúng ta bỏ trốn.”

Địa Tạng bị cậu chọc cười, dùng chóp mũi cọ chóp mũi của cậu: “Thằng bé kia trông rất hiền mà, em sợ em ấy à?”

“Hiền cái quần què á.” Hoàng Hải rứt một bộ đầu khổ uất hận, “Nó cứ bắt nạt em suốt, gắt vcl luôn!”

Địa Tạng nhú mày: “Em đã hẹn hò với tôi rồi, chắc em ấy không dám nữa đâu?”

“Không dám?” Hoàng Hải nhìn cửa chầm chầm, “Mỗi ngày nó chỉ quan tâm hai việc, gạ Doãn Lương, đánh đập em, bèn lòng vững dạ.”

“Vậy thì đừng mở cửa cho em ấy là được rồi.” Địa Tạng ôm khư khư eo cậu, vô tư hôn lên tóc mái cậu: “Bộ em ấy dỡ cửa xuống được sao?”

Mặt Hoàng Hải như đưa đám: “Nó có chìa khóa...”

“Hoàng Hải.” Địa Tạng mất hứng, “Chúng ta đã quen nhau, người khác vẫn có chìa khóa của em, xem ra tôi không quan em nổi rồi.”

“Í phải ha, ca!” Hoàng Hải chợt nảy sáng kiến, quay người lột quần áo gã ra, “Chúng ta cởi đồ lên giường, đợi nó vào nhà phát hiện mình đang ịch ịch, cũng không tiện mặt dày mày dạn xông tới đánh em đâu nhỉ?”

Địa Tạng híp mắt xanh nhìn cậu, có một giây như vậy, gã nghi ngờ sâu sắc về ánh mắt chọn bạn trai của mình.

Hoàng Hải cởi sạch trơn tru, Địa Tạng quan sát từ trên xuống dưới, cảm thấy ánh mắt chọn người của mình vẫn xài được.

Gã đi sang phòng ngủ cùng Hoàng Hải, uể oải cởi đồ.

Hai người trèo lên giường, trùm chăn lại, Địa Tạng sờ xuống dưới, Hoàng Hải ứ cho: “Nè nè nè, diễn kịch, giả vờ thôi!”

Hơi thở Địa Tạng dần ồm ồm: “Em có thể nhịn được à?”

“Trai Tây các anh đúng là dễ kích động.” Hoàng Hải chợt ngực của gã, “Em cho anh dùng cặp vếu bự như vậy đè mình, chả phải cũng ngồi mà lòng không loạn đấy sao?”

Địa Tạng chả hề thành thật: “Để tôi sờ thử, xem đã ướt hay chưa...”

Đột nhiên có người gõ cửa, cốc cốc, Hoàng Hải rúc vào lồng ngực Địa Tạng theo bản năng, cửa nhanh chóng được mở, tiếng bước chân vang lên, lần lượt lòng soát mọi ngõ ngách, đá văng cửa phòng ngủ, Doãn Lương công Lục Lộ xông vào.

Hoàng Hải bắt đầu diễn ngay tấp lự: “Ừ —— Oppa ——”

Địa Tạng và Doãn Lương mắt lớn trừng mắt nhỏ.

Lục Lộ nom đã chứng kiến cảnh tượng này quá nhiều lần: “Đủ rồi Hoàng Hải, gạt ai vậy, giọng còn không khàn, bước xuống cho anh mau!”

Hoàng Hải lập tức im bất, lén lút dùng cùi chỏ thúc Địa Tạng, thời khắc mấu chốt, phải đẩy bạn trai lên trước, Địa Tạng bất đắc dĩ buộc tóc mình lại: “Lục Lộ, xem như nể tình tụi anh cho em mượn chiếc xe bán bánh, xí xóa đi.”

“Mượn?” Lục Lộ trừng Hoàng Hải, “Nhóc Hải chỉ chuẩn bị giúp em thôi, nó là minh chứng tình yêu của em và Doãn Lương, hai ngày nữa em còn phải chuyển nó đến Dubai để xử lý chống phân hủy đây này.”

Nghe cậu nói vậy, Địa Tạng cũng không nhún nhường: “Rõ ràng chiếc xe đó là minh chứng tình yêu của anh và Hoàng Hải.” Gã trừng Doãn Lương, “Tiểu Lương?”

“Anh à...” Doãn Lương khó xử, Lục Lộ lập tức ôm lấy cổ hần, nhẹ nhàng rỉ vào tai hần.

Hoàng Hải thấy thế, bèn lôi chăn lên che đầu, cũng thương lượng với Địa Tạng, hai bên nói thắm cả buổi trời, cuối cùng quyết định xong, xe cho Lục Lộ, nhưng lần này phải buông tha Hoàng Hải, bốn người ghi âm hết bằng chứng lại, Hoàng Hải mới dám xuống giường.

“Chắc đói cả rồi.” Cậu cầm khăn bọc gối che hông mình, hỏi Doãn Lương, “Cậu có thể phụ giúp một tay không?”

Doãn Lương thoáng sững sờ, nhìn Lục Lộ.

“Nhìn cậu ta làm gì.” Mắt Hoàng Hải trợn trắng, “Ngay cả cháo trắng cậu ta cũng méo biết làm.”

“Tớ muốn ăn thịt xào ớt xanh.” Lục Lộ trực tiếp gọi món.

Hoàng Hải ngoái đầu hỏi Địa Tạng: “Ca, anh muốn gì?”

“Thịt bò nấu lẫn trước cũng không tồi.”

“Thả xuống đi.” Hoàng Hải liếc nhìn Doãn Lương, “Trong học tủ có thuốc, cậu ta tự tìm được.”

Doãn Lương bèn cẩn thận từng li từng tí thả Lục Lộ xuống, theo Hoàng Hải xuống nhà bếp.

Vừa vo gạo, Hoàng Hải vừa hỏi: “Trình xoa mặt chườt của cậu tới đâu rồi?”

“Hả?” Doãn Lương nhú mày.

“Anh Lục của chúng ta được mệnh danh là *Tay Bốc Cừ Khôi* trong giới con nhà giàu.” Hoàng Hải nhướn mày với hắn, “Cơm nước xong xuôi, chuẩn bị tinh thần xoa bài tám vòng đi.”

Bạn trai nghiện cờ bạc nặng như vậy, khéo miệng Doãn Lương có chút run rẩy: “Cậu, cậu ấy còn sở thích nào nữa không?”

Hoàng Hải khẽ cười một tiếng: “Quá nhiều là đằng khác...”

Doãn Lương đang rửa rau thoáng dừng tay lại, cảm giác con đường yêu đương của mình vẫn còn gánh nặng đường xa lắm.

Chính văn hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xe-banh-ran>